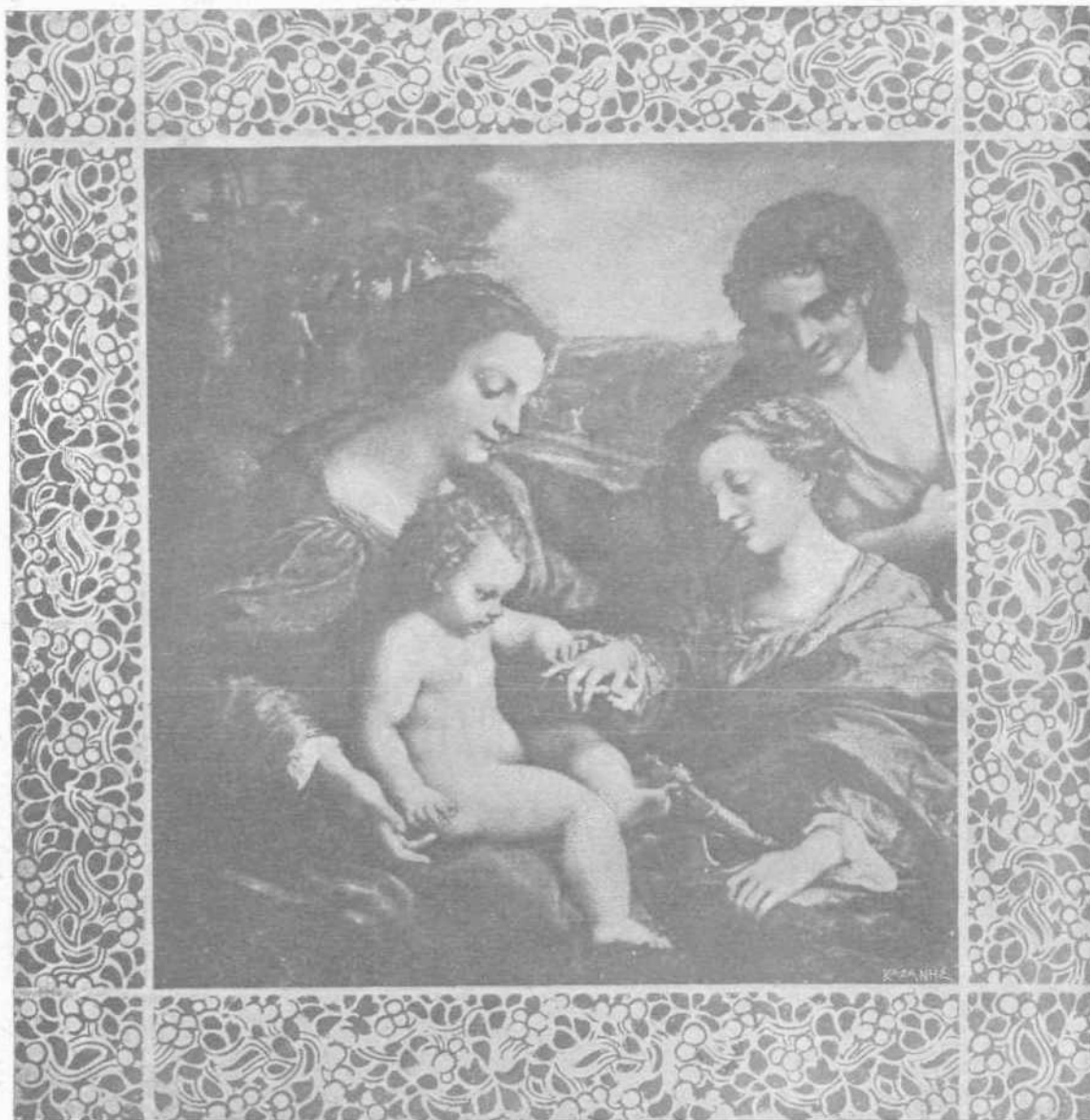

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

Ε' ΕΤΟΣ — ΑΡΙΘ. 49

Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ✕ Δ. ΔΗΜΕΡ, ΥΠΟΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1908

Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΑΡΡΑΒΩΝ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

(ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΚΟΡΡΕΓΙΟΥ)

ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

Η ΓΝΩΜΗ ΜΑΣ

ΔΙΑ ΤΟ ΑΡΣΑΚΕΙΟΝ.—Ο κ. Καραπάνος, ο πατριώτατα μεριμνών δια τὸ Ἀρσάκειον, ὁ ἀγωνιζόμενος νὰ ἐπιβάλλῃ ὑγιεῖς ἰδέας, γνωρίζει ἄραγε ὅτι δὲν εἶνε ἡ πρώτη φρονία κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ οἶκος τῆς σεμνῆς Παιδείας ἐγγενὲς οἶκος ἐμπορίου;

Αὐτοῦ τοῦ εἶδους ἡ ταπεινοτάτη συναλλαγή, ἡ ἐξευτελιζουσα τὴν ἰδέαν τοῦ διδάσκοντος, ἡ παραλινοῦσα πειθαρχίαν, ἡ συχαμερὴ ἐπὶ τέλους, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ λείψῃ;

ΤΟ ΩΔΕΙΟΝ.—Ἐχεῖ τὰ καλλίτερα στοιχεῖα τὸ Ὁδεῖον Ἀθηῶν ὑπὸ ἔποψιν Καθηγητῶν καὶ ἔχει τὴν θερμὴν ὑποστήριξιν τῆς κοινότητος καὶ ἔχει περιουσίαν, ὅλα τὰ προαπαιτούμενα πρὸς πρόοδον.

Καὶ δὲν προοδεῖν. Ἐλλειψὲς προόδου δέ, σταμάτημα, στασιμότης, θά εἴη θάνατος. Δὲν γνωρίζομεν τί εἰμπορεῖ νὰ ἔγῃ εἰς τὸ ἐνεργητικόν του τὸ Ὁδεῖόν μας, ἡ μουσικὴ ὁμοῦ καὶ ὁ τόπος δὲν τὸ ἠσθάνθησαν ἀκόμη. Τί νὰ κάμῃ ἄραγε; Κάμειν τίποτε;

ΟΙ ΑΣΙΕΡΕΣ.—Ο κ. Βούρος ἀνεδείχθη ὁ μέγας ἐκμεταλλεὺς τῆς Ἀθηναϊκῆς ξηνομανίας καὶ ἐννοεῖται ὅτι, ἀφοῦ μόνον περὶ ξηνομανίας πρόκειται καὶ ὄχι περὶ φιλοτεχνίας, παρουσιάζει πρὸ τοῦ ἀγαθοῦ κοινού ἀπολόγησιν ὅτι εἶνε διαφημισμῶν ὡς ξένων, μὲ τελείαν ἀδιαφορίαν ἢ ἡ διαφημιστὴς ἀφορᾷ πολὺν παλαιὸν παρελθόν ἢ ἂν δὲν καλύπτει εἰς ἄλλας περιστάσεις παρὰ μετριότητα.

Τώρα τὸ πείραμα ἐπανελήφθη μὲ τὴν Σάρραν Βερνάρ καὶ ἡ θεία ἀπῆται νὰ παραβλέψῃ τὸ κοινόν καὶ τοῦ χρόνου τὴν ἐπήρειαν καὶ τὸν παθῆσον τὰ ἀποτέλεσματα καὶ νὰ ἐφοδιάσῃ τὸ ἐν Παρισίῳ φθίνον θεατρὸν τῆς μετὰ τοῦ 1870. Ὁ δὲ κ. Βούρος νὰ δικαιωθῶν ἄλλαν μίαν φρονίαν ἀπὸ τὴν ἀγαθοποιίαν τῶν Ἀθηναίων προσδοκίαι του.

Εἶνε βέβαιον ἐν τούτοις ὅτι ἡ εὐπιστία ἐξηγητήθη, προεκτεμένον περὶ τοῦ κ. Βούρου, ἀπὸ τὰ πολλὰ παθήματα καὶ ὁ δαιμόνιος μεταρρυθτιστὴς θά ἐπλήρωνεν ἀκριβοῦς τὰ πράγματα τῶν ὑπολογισμῶν του ἂν δὲν μετεχειρίζετο κόλπα.

Εἶνε ὁμοῦ ἕβρις πρὸς τὴν κοινότητα παρόμοια ἀπόπειρα καὶ ὁ κ. Βούρος μὲ ἱταμίτητα πάντοτε φέρεται πρὸς τὸ κοινόν, ἱταμίτητα ἢ ὁποία αὐτὴν τὴν φρονίαν ἐτιμωρήθη μὲ ἀηδαν καὶ ἐκ μέρους τοῦ Τύπου μὲ λαιδορίας καυστικότητας. Θά σωφρονισθῇ;

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΕΝΑ ΜΗΝΑ

Μέσα εἰς μεγάλη ζητήματα ἐγεννήθη ὁ μὴν αὐτός. Ἐκεῖνο τὸ βράδιον διαρκῶς ἠφαιστίον τῶν Κρατῶν τοῦ Αἵμου ἐξεργασίῃ καὶ πάλιν καὶ ἡ ἐκρηγίς του ἐκλόνησε καὶ τὴν Κρήτην. Καὶ ἠρχισαν καὶ πάλιν αἱ δοκιμασίαι τοῦ Ἔθνους, αἱ αἰώνια δοκιμασίαι, μὲ τὰς ὁποίας ἐπάλασε καὶ παλαίει ἀπ' αἰῶνων ὁ νέος Προμηθεὺς τῶν Ἑθνῶν.

Ἦρπασε κατὰ Ὀλύμπιον ὁ Προμηθεὺς αὐτὸς διὰ νὰ βασιλεύσῃ αἰώνια. Ἦρπασε τὸ Φῶς, τὴν Ἐλευθερίαν, τὴν Σκέψιν καὶ τὰ ἐδώρησεν εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Οἱ ἄλλοι ἀρπάξουν δι' ἐαυτούς, ἀλλὰ ἀρπάξουν λαούς. Ἄν ὑπάρχουν οἱ διαμαρτυρούμενοι θά σιγήσουν καὶ ἂν ὑπάρχουν οἱ ζητούντες δικαίαν θά κριθοῖν ὁμοῦ μετὰ τὸν ἀδικῶν. Αὐτὸ ἐγένετο, ὅταν ἠρπασαν τὴν Ἄν. Ρωμυλίαν οἱ Βούλγαροι, αὐτὸ θά γίνῃ τώρα, ὅταν συγχωνεῖται εἰς ἑαυτὴν τὴν Βοσνίαν καὶ τὴν Ἑρζεγοβίνην ἡ Αὐστρία καὶ διαμαρτυροῦνται οἱ Κρητες διότι δὲν τοῖς δίδεται ὅ,τι τοῖς ἀνήκει.

Καὶ ἐκεῖ κάτω εἰς τὴν μαρτυρικὴν νῆσον ἐπαναλαμβάνεται τις οἶδε διὰ ποσοστὴν φρονίαν τὸ Ἄγιον Κήρυγμα τῆς Ἐνώσεως, τὸ κήρυγμα τοῦ ἀπ' αἰῶνων Πόθου.

Ἡ μεγάλη ἀνισότης τῆς πολιτικῆς καὶ τὸ μέγα ἀνάποδον.

Ὁ ἰσχυρὸς ἀρπάζει καὶ κανεὶς δὲν διατάζει ὅτι καλῶς ἦρπασε, ὁ ἀνίσχυρος τείνει τὴν χεῖρα εἰς τὸ ἰδικόν του καὶ ὅλοι ἀμφιβάλλουν ἂν θά τὸ ἔγῃ.

Ἀπόστολος Ἐθνικός ὁ Βασιλεὺς, μέσα εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἄλλης δυνάμεως διὰ νὰ προστατευθῶν τὰ Ἑλληνικὰ Δίκαια, τὰ κηρύσσει ἀνὰ τὰς Αἰῶνας καὶ τὰ Ἀνατοβούλια.

Ἄν ἐπιτύχῃ, χίλιοι πετεινοὶ θά λαλήσουν τὴν νύκτα ὡς ἰδικὴν των. Ἄν ὄχι, χίλια γλαῦκες θά κρᾶξουν.

Μας ἐκάλεσαν τοὺς Ἑλληνας συνεργάτας τῆς Ἐλευθερίας οἱ Τούρκοι καὶ μᾶς ὑπεδέχθησαν ὡς τοιοῦτους. Ἐπειὸν ἀδελφικὴν χεῖρα καὶ ἐσφιγξάν ἀδελφικωτέραν.

H. A. A. Y. O. NOMIMOS ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΟΥ ΤΟΥΡΚΙΚΟΥ ΘΡΟΝΟΥ ΜΩΧΑΜΕΤ ΡΕΣΑΤ ΕΦΕΝΤΗ ΔΗΜ. ΔΗΜ.

Ἐπειτα, ὅταν ἡ Ἐλευθερία ἐζήτησε τὰ δικά της, εὐρέθημεν αὐτὰς δεῖς ἀπαιτηταί, ὄχι ἀδελφοί, ἀλλ' ἐχθροὶ ἄξιοι πολέμου.

Καὶ ἐξεγείρονται οἱ Σιμρναῖοι καὶ ἐξεγείρονται οἱ Κωνσταντινουπολίται καὶ ὑποχωροῦν ὅσον εἶνε δυνατόν οἱ κυρίαρχοι, κυρίαρχοι ὁμοῦ θέλοντες νὰ μένουν πάντοτε, κυρίαρχοι τὴν ἡφῆν, τοῦ αἰῶνος ὁμοῦ περιβεβλημένοι τὴν νομιμότητα.

Ἀληθινά, δὲν εἶνε ἡ Ἰδέα δύναμις ὅταν δὲν νοεῖται.

Ἄλλοι ἐγειροκροτήσαμεν τὸ νέον ἐν Τουρκίᾳ καθεστὼς ἐσφάλομεν πολιτικῶς. Ἡ Ἰδέα δὲν ἐπιβάλλεται εἰς ἕνα λαόν. Καὶ ἂν ὀλίγοι, οἱ Νεοτούρκοι, τὴν ἐνεστερνισθῶσαν, ἀλλ' εἶχον νὰ παλαίσουν πρὸς συνηθείας αἰῶνων, αἱ ὁποῖαι κυριαρχοῦν εἰς τὸ αἷμα τοῦ λαοῦ, ἴσως καὶ εἰς τὸ ἰδικόν των.

Ὁ Πρίγκιψ Σαμπαγεδδὶν ἐκηρύχθη εἰς τὴν Κωνσταντινουπόλιν φιλελεύθερος καὶ ἐζήτησε πλήρη ἰσοπολιτείαν.

Ἀπέτυχε ὁ εὐγενὴς ἰδεολόγος καὶ ἦτο ἐπόμενον ν' ἀποτύχῃ.

Σιγά, σιγά θά χωνευθῶν αἱ νέα ἰδέαι καὶ θά νοηθῶν.

Ἡ ἀρχὴ ἔγινε. Καὶ ἐκεῖνη ἡ Ἐλευθερία, ἡ ὁποία φέρεται τὸν ἀδικούμενον πρὸς τὸν ἀδικούντος διαμαρτυρούμενον εἰς τὴν Σιμρῶν καὶ τὴν Κωνσταντινουπόλιν εἶνε ἀπόκτημα καὶ αὐτή.

Ἀρχίζει πάλιν ἰδέων καὶ θά νικήσουν ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐν ἐργασίᾳ, ἐν ὑπερηφανείᾳ, μὲ ἀποφυγὴν διαφύσεων θά ἀντιλοῦν δυνάμεις. Ὁ Ἕλληνας εἶνε εἰς τὸ αἷμα τὴν ἐλευθερίαν. Δὲν εἰμπορεῖ νὰ μὴ νικήσῃ, εἰς ἕνα ἀγῶνα ὑπὲρ αὐτῆς, ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος τὴν αἰσθάνεται βαθεῖα.

Ζητήματα ἔξω καὶ ζητήματα καὶ ἐδῶ, χαρτοποικτικὰ. Τριάντονα ἀνθρώποι στήσαντες ὑπόπτους βωμοὺς εἰς τὴν Τύχην, καταστρέφοντες οἰκογενεῖς, ἐξευτελιζάντες ὠραίαις ὑπάρξεις, γίνονται ἀφορισμὸν μαχῶν εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ ἐξουθενῶν καὶ ἰδέαν πολιτικῆς δυνάμεως.

Ἀγωνίζεται σθεναρῶς ὁ Τύπος κατὰ τῶν ἐξουθενωτῶν καὶ σφαλλομένη ἡ Πολιτεία, ἢν αὐτοὶ ἔβρισαν, ἐξαναγκάζεται, ἐξαναγκάζεται μόνον, νὰ κλείσῃ τοὺς ναοὺς τοῦ ἀνόμου κέρδους, τὸ κέρδους διὰ τὸ ὅποῖον ἐθυσίασθη ἄλλοτε εἰς Πρωθυπουργός.

Καὶ ἡ Ἀνομία, εἰς τὸ Κράτος τὸ ἄνομον, δὲν κῦπτει.

Τώρα θέλει μὲ τὸν Νόμον συνεργῶν νὰ ἐπιβληθῇ πάλιν καὶ οἱ διευθυνταὶ τῶν χαρτοποικτικῶν ἐγείρουν ἀγωγὰς κατὰ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας, Προεσημειῶσαν καὶ τὴν οἰκίαν του μάλιστα!

Εἰδᾶτε ποτε τὸν Νόμον καλούμενον νὰ προστατεύῃ συχαμερωτέραν ὑπόθεσιν;

Εἶνε περιεργὸς τῆς Βουλῆς ἡ πορεία. Μὲ μίαν ἰσχυρὰν πλειοψηφίαν ἡ Κυβέρνησις εὐρίσκειται πρὸς δυσχεραίων καὶ δυσφοριῶν καὶ ποτε ὁ Πρωθυπουργὸς προβαίνει εἰς δηλώσεις περὶ τῶν Σαμακῶν, δι' ἃς μετανοεῖ, τότε Ὑπουργοὶ διαφρονοῦν ἐνώπιον τῆς Βουλῆς, καὶ προκαλοῦνται ψηφοφορία καὶ αἱ ἀγωνίαι των. Ὑπάλληλοι τρέχοντες εἰς ἑυδοποιεῖα καὶ οἰκίας καὶ ξηνοδοχεῖα, ἀμαζῶν ὀρυμαγδός, τῆς ἀναγνώσεως τοῦ καταλόγου ἢ βραδύτης, τῶν ἀντιπολιτευομένων ἢ χαρκακία.

Καὶ ὅταν μία ψηφοφορία ἐπρόκειτο νὰ συμπληρωθῇ δι' ἄλλης τὴν ἐπομένην, ἡ κίνησις διεδόθη εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ ἐναυλῶντο ἀμπόπλοια ἐν Βόλφ καὶ ἐξαπεστέλλοντο ταχυδρομοὶ ἐπιτακτοὶ καὶ ἐξαπελύοντο τηλεγραφήματα καὶ τηλεφωνήματα καὶ ἐκπατὰ τραῖνα ἐτρέχον, ὅλα αὐτὰ διὰ νὰ φέρουν τοὺς φίλους βουλευτὰς νὰ εἴπουν ἐν «ναὶ» καὶ νὰ σωθῇ μὲ τὴν μαγικὴν λέξιν μία Κυβέρνησις, κατὰ γενικὴν ὁμολογίαν πλειοψηφουσα.

Καὶ εἰς ὅλα αὐτὰ προστίθεται ἡ γλῶσσα. Ὡσάν ὁ λαὸς καὶ ὅσοι γράφουν νὰ εἶχον ἀνάγκην πατρῶνον διὰ τὴν γλῶσσάν των. Καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου ἀναλαμβάνουν νὰ τὴν φυλάξουν καὶ οἱ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν δι' ἐπιστολῶν καὶ συνεντεύξεων εἰς ἐφημερίδας εὐρόντες εὐκόλον τρόπον διαφημισέως, ἐνεφανισθῶσαν καὶ πάλιν καὶ βουλευταὶ ὑπὸ πανσοφίας ἐλαυνόμενοι κηρύσσουναι κριταὶ τῆς γλῶσσης ἀλλὰ καὶ εὐρίσκειται καὶ ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος κτυπᾷ τοὺς ἀποκλιθεῖς φρονήτους, ἀποκαλῶν αὐτοὺς γλωσσικῶν λεβιδίων καὶ φῦλα κας τῶν γλωσσικῶν λεβιδίων.

Τὸ νὰ παθαίνονται ὅσοι εἶνε κληθῆναι νὰ ἐπιδράσων μὲ τὴν γραφίδα των εἰς τὴν γλῶσσαν εἶνε εὐλογον. Τὸ νὰ ὑπάρχουν ὁμοῦ ἀνθρώποι ἀπὸ τῆς θέσεως τὸν κριτῶν καὶ ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς θέλοντες νὰ ἐπιβληθῶν, αὐτοχειροτόνητοι, ἀδελφεὶς προστάται ἐνὸς συστήματος, εἶνε ἀγνοια παντὸς ἱστορικῶν δεδομένου.

Δὲν δημιουργεῖται μὲ ἐπιβολὴν ἡ γλῶσσα καὶ εἶνε θλιβερά ἢ ἀπόπειρα αὐτοδιαφημισέως ἐπὶ ἐκμεταλλεῖσι μᾶς ἰδέας, τὴν ὁποῖαν ὅλοι ἀπαζόμεθα, ἀλλ' ὅλοι ἐργαζόμεθα νὰ μεταδώσωμεν διὰ τῆς πειθοῦς.

Δὲν εἶχον ἡ Βουλὴ ἄλλα καθήκοντα ἀπὸ τὰ ἀκαδημαϊκὰ καὶ ὅλα τὰ ζητήματα μᾶς ἐλύθησαν, μένει δὲ ἄλλο τὸ γλωσσικόν;

Προτείνω νὰ συνεδριάξῃ ἡ Βουλὴ εἰς τὴν Ἀκαδημίαν.

Δὲν εἶνε ἀγνόος, ἀλλ' ἀπατάται. Τὸν βλέπετε ἐξεγειρούμενον καὶ μετανοῶντα διὰ νὰ διορθῶσῃ τὸ σφάλμα του, τὸ ὅποῖον δὲν δέχεται ὡς σφάλμα καὶ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ δεχθῇ ὁ χωρὶς συμφέρον σκεπτικὸς καὶ ἐπιβληθεὶς. Ἄλλ' ὁ ἀρχηγὸς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μετανοήσῃ καὶ εἶνε μικρότερον τὸ

ΠΑΛΑΙΕΙ ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὴν Βασιλείουσαν ὁ Γενάρχης, μὲ πίστιν εἰς τὸ μέλλον τῆς Φυλῆς, πίστιν, τὴν ὁποῖαν τόσον βαθεὺς μεταδίδει εἰς τοὺς ὁμιλοῦντας μᾶζυ Του.

Ὅταν ἐνεθουσίασεν ὅλον τὸ Γένος ἢ ἐν Τουρκίᾳ μεταπολιτευσίαι καὶ τὸ ὄθει εἰς παραφόρους ἐκδηλώσεις χαρᾶς ὁ πολιτικὸς Ἰωακείμ δὲν παρεσύρθη ἀπὸ τὸ ρεῖμα, τὸ μέγα λαϊκὸν ρεῖμα, μὲ τὸ ὅποῖον ἔχουν συμφέρον νὰ οὐθιμῶν τὰς σκέψεις των οἱ ἄρχοντες τῶν λαῶν των διὰ νὰ εἶνε ἀρεστοί.

Δὲν ἦτο τὸ φαινόμενον ἐκεῖνο τοῦ Γενάρχου, ὁ ὁποῖος ἔμενε ἀπαθὴς καὶ ἐπιφυλακτικὸς, δὲν ἦτον ἀγάπη πρὸς τὴν Τυραννίαν καὶ δὲν ἦτο ἀκόμη θυσιὰ εἰς τὴν ὁποῖαν θά ἤθελε νὰ προσφέρῃ τὰς φιλελευθέρους ἰδέας ἐνὸς λαοῦ χάριν τῶν συμφερόντων τῶν ὑπάρχοντων του.

Ὁ Ἰωακείμ δὲν εἶνε ἀνελεύθερος. Ἐβλέπεν ὁμοῦ μὲ διαταγμὸν, ὅτι ἐπηγγέλλοντο ὅλοι, μίαν ἰσοπολιτείαν ἀγαστήν.

Τὸ πολιτικὸν του δαιμόνιον δὲν τὸν ἄφινε νὰ πιστεύσῃ εἰς τὸ θαῦμα μεταβολῆς ἰδεῶν αἰωνοβίον καὶ δὲν ἐφοβεῖτο τὸ νέον καθεστὼς ἀλλὰ τὰς ἰδέας τὰς ὁποίας ἐκληροδότησε τὸ παλαιόν.

Αἱ γνώμαι του ὁμοῦ αὐταὶ ἠγεῖραν τότε θύελλαν μετὰ τῶν Ἑλλήνων. Συλλαλητήρια συνεκροτοῦντο, ἡ λέξις «προδότης» ἐπανελαμβάνετο, ὅλοι ἐβάρυναν μὲ ἀπαισίους χαρακτηρισμοὺς τὸν Γενάρχην καὶ ἐκεῖνος ἀκαμπτὸς, μέγιστος, δὲν ἐφοβήθη, δὲν ἐπικρίθη, δὲν ὑπεχώρησεν, ἀλλ' ἐδέχθη δημοσιογράφους καὶ ἐξέφρασε μὲν τὴν χαρίαν του διὰ τὰ γεγονότα ἐπέπληξε δὲ τοὺς ἐξεγειρομένους διὰ τὴν ἑλληνικὴν ἐπιφυλακτικότητος.

Αὐτὸ εἶνε τὸ μέγα τοῦ ἀρχηγοῦ.

Ν' ἀντιτάσσεται ἐναντίον ἐνὸς λαοῦ ὀλοκλήρου, νὰ δέχεται, τὰς θύελλας τῆς λύσεως του καὶ νὰ μὴ αἰσθάνεται λιποψυχίαν, νὰ βλέπῃ τὸ δμορφον καὶ ὅλα αὐτὰ οὔτε τὴν πίστιν εἰς τὴν γνώμην του νὰ σαλευθῶν, οὔτε τὴν μεταβολὴν εἰς τοὺς λόγους του νὰ ἐπιβάλλων.

Τίποτε. Ὁ ἴδιος Ἰωακείμ πρὶν φραξῶν τὰ συλλαλητήρια, ὁ ἴδιος καὶ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐκλονίζετο ὁ θρόνος του.

Εἶπον ὅτι ὁ Τρικυπῆς ἦτον ὁ πολέμιος τοῦ Ἰωακείμ Ἀληθινά αὐτὸ ἔπρεπε νὰ εἶνε. Δύο μεγάλοι, δύο πιστεύοντες εἰς ἑαυτούς, δὲν ἦτο δυνατόν ἀπὸ τὴν στιγμήν καθ' ἣν εἶχον διάφορον γνώμην νὰ ὑποχωρήσουν ὁ εἰς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου. Καὶ εἰς τοὺς χαρακτήρας καὶ τὸν δύο αὐτῶν δυνατὸν ἀνδρῶν ὑπάρχει τὸ κοινόν τοῦτο. Τὸ ἀκαμπτὸν πρὸ τῶν ἐξεγέρσεων τοῦ λαοῦ.

Ὁ λαὸς εἶνε ἀγνόος, ἀλλ' ἀπατάται. Τὸν βλέπετε ἐξεγειρούμενον καὶ μετανοῶντα διὰ νὰ διορθῶσῃ τὸ σφάλμα του, τὸ ὅποῖον δὲν δέχεται ὡς σφάλμα καὶ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ δεχθῇ ὁ χωρὶς συμφέρον σκεπτικὸς καὶ ἐπιβληθεὶς. Ἄλλ' ὁ ἀρχηγὸς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μετανοήσῃ καὶ εἶνε μικρότερον τὸ

Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΩΑΚΕΙΜ Ο Γ'

καὸν ἡγέτου σφαλλομένου, ἀλλ' ἀλόγητον εἰς τὰς γνώμας του, παρὰ ἡγέτου παλιμβούλου.

Εἶπον ὅτι τὰ πράγματα ἐδικαίωσαν τὸν Γενάρχην. Δὲν ἐξετάζεται αὐτὸ ἐδῶ. Διαγράφεται μόνον ὁ χαρακτήρ τοῦ Ἰωακείμ ὁ δυνατός.

Δυνατὸς διότι ἐσφρηλατήθη τώρα τοσάκις. Ἐξεγέρσεις, ἀγῶνες, ἐξορία, δὲν ἦτο δυνατόν παρὰ νὰ χαλιβδοπήσουν μίαν ψυχὴν. Καὶ τὴν τὴν βλέπει κανεὶς τετραγωνοτάτην, ἀτάραχον, τολμηρῶν, βράχον κατὰ τοῦ ὁποῖου ἐπέρχονται κύματα καὶ θραύονται. Καὶ ὅλα αὐτὰ, φαίνονται ὅταν τὸν ἰδῇ κανεὶς καὶ συνομιλήσῃ.

Εἶνε μεγάλη ἡ ἐπιβλητικότης του. Ὑψηλός, ὠραῖος, ἀρχοντικὸς, ὑπερήφανος. Ὑπερήφανος, ὄχι τυφωμένος. Θαλερός, μὲ βαρεῖαν φωνὴν σὲ φίλει, σὲ δέχεται προσήνεστα, τρυφερά προσήνως. Καὶ ἔπειτα ἀρχίζει νὰ ὀμιλῇ. Ὅχι νὰ δογματίζῃ. Νὰ συζητῇ.

Καὶ ἐκεῖ ὅταν συναντοῦν οἱ λόγοι του τὸν ἀντίπαλον, ὄχι τὸν ἀντίπαλον ἐν ἰδέαι, ἀλλὰ τὸν ἀντιπολιτευόμενον, τὸν συντρέβων. Δὲν εἶνε ὀγκόλιθοι. Κεραινοῦναι τότε ὁ Ἰωακείμ. Ἦκουσα Ἀρχιερεῖς νὰ ὀμιλοῦν κατὰ τοῦ Πατριάρχου ἢ κατὰ τῶν ἀντιπάλων του. Αὐτοὶ θέλουν νὰ σμικρῶνουν τὸν καθ' οὗ φέρονται. Ὁ Ἰωακείμ δὲν τὸ κάμνει αὐτὸ. Αὐτὸς πατὰ κατακέφαλα τὴν ἰδέαν του. Δὲν σοῦ λέγει: «Ἐκεῖνος ἔκαμε αὐτὸ ἢ τὸ ἄλλο σφάλμα». Σοῦ λέγει: «Ἐκεῖνος ἔκαμε ὅ,τι ἔπρεπε νὰ κάμῃ καὶ εἶνε ἀξίεπανος δι' αὐτὸ, τώρα ὑποφέρει δι' ὅσα καλὰ ἔκαμε, διότι αὐτὸ ἀπαιτεῖται ἀπὸ τὰς περιστάσεις. Νὰ μὴ παραπονεῖται. Ὅποῖος ἐπολέμησε θά πληρωθῇ». Ἄλλὰ παραπονεῖται καὶ τότε ὁ Ἰωακείμ τοῦ φράζει τὸ στόμα. Ἐχει ἐχθρούς—κάθε δυνατὸς ἔχει τοὺς ἐχθρούς του δικαιολογημένους ἢ ὄχι,—ἀλλὰ τοὺς ἐχθρούς του ὁ Ἰωακείμ, ὅταν ἀντιφέρονται εἰς τὴν πολιτικὴν του, ὄχι προσωπικοῦς ἐχθρούς, δὲν τοὺς ὑπονομεῖ. Τοὺς κτυπᾷ φανερά.

Δὲν εἶνε γνωστὸν ἂν ἐκρυψε τὰ διανοήματα του ποτε. Εἶνε φανερόν ὅτι πολλὰκις ἠδύνατο νὰ συμφεροντολογήσῃ καὶ νὰ κάμῃ καὶ δὲν τὸ ἔκαμε.

Ποῖος εἰμπορεῖ νὰ κρίνῃ τὸν Ἰωακείμ, ἂν δὲν σιγήσουν τὰ πάθη, τὰ ὁποῖα ἔφθασαν νὰ τοῦ ἀρηνηθῶν καὶ πατριωτισμὸν ἀκόμη καὶ δὲν ἔλθῃ ἡ Αἰγὴ τοῦ Χρόνου νὰ φωτίσῃ τὴν Ἀλήθειαν;

Παλαίει ὁμοῦ ὁ Ἰεράρχης, παλαίει μὲ σθένος ἐναντίον λύσεως, μὲ ἐνθουσιασμὸν διὰ τὰ δικαιώματα τοῦ Γένους Του, καὶ παλαίει ἀτάραχος, σταθερός, ὑβριζόμενος, πικραίνόμενος, ἀλλὰ μὴ ὑποχωρῶν.

Οὔτε ἀντίδρασιν γεννοῦν, οὔτε ὑφίστανται τὴν καταδρομὴν τοῦ λαοῦ, οὔτε τὸν φέρουν εἰς τὴν θέσιν νὰ μεταγνώσῃ, οὔτε παλαίουν καὶ πάσχουν ὅπως παλαίει καὶ πάσχει ὁ Ἰωακείμ, οἱ μικροί.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

ώρα, όποτε τὰ ημερολόγια κατακλύζουν τὰς προθήκας τῶν βιβλιοπωλείων, ἄς ἀναμνησθῶμεν τῶν προγόνων τῶν. Εἶνε ἐκ τῶν παλαιωτάτων πλέον βιβλίων, ἑλληνικὸν ἡμερολόγιον ἐκδοθὲν τῷ 1819 μὲ τὴν ἐπιγραφίδα: «Ἡμερολόγιον τοῦ σωτηρίου ἔτους 1819, αἰοῦθ, ἔρανισθὲν καὶ τύποις ἐκδοθὲν ὑπὸ Γεωργίου Ρουσιάδου. Ἐν Βιέννῃ ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ τυπογραφείου δὲ Χιρσφέλ».

Τὸ ἡμερολόγιον δὲν εἶνε κοινὸν καλανδάριον. Εἶνε δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν, ὁ πρόγονος τοῦ Ἡμερολογίου Βρεττοῦ, ἐννοεῖται τηρουμένων ὁσίων τῶν ἀναλογιῶν τῆς προόδου, ἢ ὅποια ἐπετελέσθη ἔκτοτε καὶ ἢ ὅποια ἐφέτος διὰ τὸ ἡμερολόγιόν μας ἐφθασεν εἰς τὸ ἄωτον. Τυπωμένον εἰς 12^{ον} καὶ περιλαμβάνον 88 σελίδας ἀνευ ἀριθμῆσεως, περιέχει τοὺς «Αὐτοκράτορας καὶ βασιλεῖς τῆς Εὐρώπης κατὰ στοιχεῖον» τοὺς «Πατριάρχας τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας» καὶ τὴν «Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Κωνσταντινουπόλεως».

Ἐπιπροσθέτως τὸ ἡμερολόγιον Ρουσιάδου περιέχει ὑπὸ γενικὸν τίτλον «ποικιλοτεπές προσάρτημα» ποιήματα, μύθους, αἰνίγματα, παραγγελίας οἰκιακῆς οἰκονομίας, τὰς ἐμπορικὰς τῆς Ἑλλάδος πανηγύρεις καὶ τὴν «ἀναγώρην τῶν ταχυδρόμων ἀπὸ Βιέννης διὰ Κων/πολιν».

Τὸ ἡμερολόγιον τοῦ 1819 φέρει εἰς τὴν προμετωπίδα ξυλογραφίαν, παριστῶσαν ἀστρονόμον καθήμενον ἐπὶ δίφρου πρὸ τραπέζης, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὑπάρχει μία ὑδρογείως σφαῖρα, γνώμων καὶ μελανοδοχεῖον. Δεξιὰ τοῦ ἀστρονόμου φαίνεται κρεμασμένος πίναξ παριστῶν ἕνα κομήτην, τὴν σελήνην καὶ τοὺς ἀστέρους. Ὁ ἀστρονόμος παρατηρεῖ διὰ τηλεσκοπίου τὸν οὐρανόν.

Καὶ τώρα ἐν βλέμμα εἰς τὸ περιεργον περιεχόμενον.

Εἰς τὸ «ποικιλοτεπές προσάρτημα» ὑπάρχουν ποιήματα, παραθέτομεν δὲ στίχους ἀπὸ ἐν ἑξ αὐτῶν διὰ νὰ γνωρίσητε ποιήσαν τῆς ἐποχῆς.

ΚΡΙΣΙΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΕΠΙ ΤΟΥΣ ΟΦΘΑΛΜΟΥΣ

Οἱ ὀφθαλμοὶ οἱ γαλανοὶ, λάμπουν ζωηρότερος.
Οἱ γαλανοὶ ἔναι θελκτικοί, ὅταν νικᾷ ὁ ἔρως.
Ὁξύτερα οἱ μελανοὶ δύνανται νὰ νικήσουν.
Στεροτέρα δ' οἱ γαλανοὶ κρατοῦν, ὅτ' ἀποκτήσουν.
Οἱ μελανοὶ μὲν τὴν ψυχὴν δείχνουν ζωηρότεραν.
Καρδίαν δὲ οἱ γαλανοὶ πολὺ ζωηρότεραν.
Ἡ μελανὸν καρδίαν μὲν, ἀλλάσ' οὐχὶ δυσκόλως.
Τῶν μελανῶν δὲ ὀφθαλμῶν, οὐχὶ τὸσον εὐκόλως.
Οἱ μελανοὶ πλέον πολὺ ὀξύτερα κεντρίζουν.
Μὲ θῆλυτρον δ' οἱ γαλανοὶ ἠδύτερον φλογίζουν.
Ὁξύτερα οἱ μελανοὶ ἐγκρύπτουν πνευματώδη.
Καρδίαν δὲ οἱ γαλανοὶ διόλου νεκταρώδη.

Παρ' ὅλα τὰ περιεργὰ τῶν «ζωηρότερος» καὶ τῶν ὀφθαλμῶν, οἱ ὁποῖοι ἔχουν καρδίαν «νεκταρώδη» ἢ μὴ, θὰ ὁμολογήσετε ὅτι οἱ χαρακτηρισμοὶ εἶνε ἀρετὰ ἐπιτυχεῖς καὶ ὁ ἔρως δὲν ἔκρινεν ἀσότητος.

Περιεργον εἶνε καὶ τὸ κεφάλαιον: «Περὶ μισσημοῦ Πόστας ἀπὸ Βιέννης διὰ Κωνσταντινουπόλιν, Σμύρνην, Σέρρας, Θεσσαλονίκην καὶ Βετόλια».

Ἄπ' αὐτὸ εἴμπορεῖ νὰ κρίνη κανεὶς εἰς ποίαν πρωτόγονον κατάστασιν ἦτο τότε ἡ συγκοινωνία.

Ο ΚΑΙΣΑΡΟΒΑΣΙΛΕΥΣ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ΙΩΣΗΦ
(Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἐν Αὐστρία τελουμένων ἑορτῶν τῆς ἐξηκονταετηρίδος ἀπὸ τῆς εἰς τὸν θρόνον ἀναρρήσεώς Του)

«Εἰς καθένα μῆνα, γράφει τὸ Ἡμερολόγιον, ἀναχωροῦν δύο ταχυδρόμοι ἀπὸ Βιένναν διὰ Κωνσταντινουπόλιν» δηλ. εἰς τὴν πρώτην τοῦ μηνὸς (κατὰ τὸ νέον ἡμερολόγιον, ἂν ἢ α' πίπτει τρίτην ἢ Παρασκευὴν ἡμέραν· εἰ δὲ μὴ, τὴν ἀκόλουθον τρίτην ἢ Παρασκευὴν) καὶ εἰς τὰς 15 τοῦ μηνός.

«Ἄν ὅμως ἢ 15 πέση εἰς Τρίτην ἡμέραν, τότε ἀναχωρεῖ ὁ ταχυδρόμος τὴν ἀκόλουθον Παρασκευὴν· ἂν δὲ εἰς Παρασκευὴν, ἀναχωρεῖ τὴν ἀκόλουθον Τρίτην. Διὰ Σέρρας ἀναχωροῦν ὁμοίως δύο ταχυδρόμοι καθένα μῆνα διωρισμένως, τὴν ὀγδόην ἡμέραν ἀφοῦ ἀναχωρήσῃ διὰ Κωνσταντινουπόλιν καὶ διὰ Βετόλια τὴν ἀκόλουθον Τρίτην ἢ Παρασκευὴν ἀφοῦ ἀναχωρήσῃ διὰ Σέρρας· δηλ. ἂν διὰ Σέρρας ἀναχωρήσῃ Τρίτην, διὰ Βετόλια ἀναχωρεῖ τὴν ἀκόλουθουσαν Παρασκευὴν· καὶ ἂν Παρασκευὴν τὴν ἀκόλουθουσαν Τρίτην».

Ἄπὸ τὴν Κωνσταντινουπόλιν, Σμύρνην καὶ Σέρρας ἀναχωροῦν ὁμοίως δύο ταχυδρόμοι καθένα μῆνα διὰ Βιέννην δηλ. ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως τῆ 10 καὶ 25. Ἄν τύχη δὲ ἑορτῆ, μίαν ἡμέραν ἔπειτα ἢ προηγουμένη. Ἄπὸ Σμύρνην ἀναχωρεῖ τῆ α' καὶ ε' Ἄπὸ Σέρρας ἀναχωρεῖ τῆ 8 καὶ 24· καὶ ἀπὸ Θεσσαλονίκην 2 ἡμέρας προηγουμένη δηλ. τῆ 6 καὶ 22.

Αὕτη ἦτον ἡ συγκοινωνία τοῦ 1819 ἀραῖα καὶ πολύπλοκος ἐν ταῦτῳ, ἔξαρωμένη ἀπὸ τὰς Τρίτας καὶ τὰς ἑορτάς.

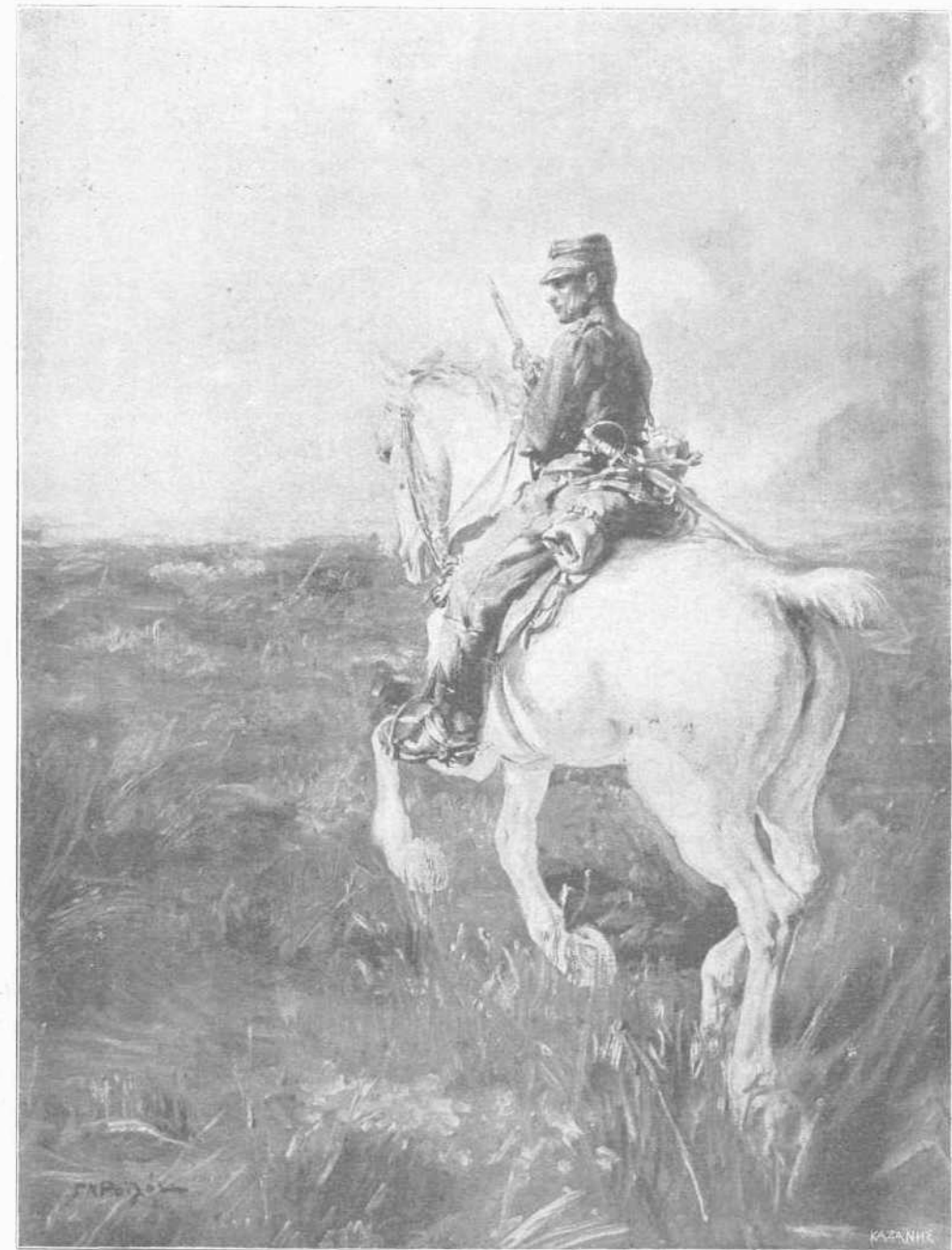
Ἄπὸ τὸ κεφάλαιον τῶν ἐμπορικῶν ἐν Ἑλλάδι πανηγύρεων μανθάνομεν καὶ τὴν ἑκτασιν, ἢ ὅποια ἀπεδίδοτο τότε εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀνευ διακρίσεως μακεδονικῶν ἢ εἰς ἄλλο μέρος κειμένων πόλεων. Μὲ τὰς ἡμερομηνίας τῶν μνημονεῦνται ἐμπορικῶν πανηγύρεις τελουμένης εἰς Ζητοῦνι, Περλεπέ, Σλίβενον, Ἐλασσώνα, Μαῦρον Ὄρος, Νευροκόπτο, Πωγωνιανήν, Οὐζουντζόβαν, Γιανιτζί, Πετριτζί, Κιοβὲν χάνι.

Τὸ ἡμερολόγιον περὶ τοῦ ὁποίου πρόκειται φέρει τὸν ἐπίλογον: «Ἄν τὸ παρὸν πονημάτιόν μου φανῇ ἀρεστὸν εἰς τοὺς ἀναγνώστας, θέλει ἐξαελοῦθῆσθε κατ' ἔτος (ἡγείας οὐσης) τὴν ἐκδοσιν αὐτοῦ, ἐπιμελούμενος νὰ πλουτίζηται μὲ περισσοτέρας ὀφελίμους καὶ ἀξιαγνώστους προσθήκας. Ὁ ἐκδότης».

Εἰς τὸ 1820 ὁ Ρουσιάδης ἐξέδωκε νέον ἡμερολόγιον «Χρονικὸν προγνωστικὸν ἢ καλενδάριον παντοτεινὸν ἀπὸ τοῦ 1798 ἄχρι τοῦ 1924 ἔτους, ἐκ διαφόρων παλαιῶν ἐκδόσεων ἔρανισθὲν καὶ μ' ἀναγκαίας καὶ ὀφελίμους εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον σημειώσεις πλουτισθέν».

Ἦτο τὸ χρονικὸν αὐτὸ παρεμφερὲς πρὸς Καζαμίαν προλέγον «Εὐκαρτίαν μὲν καὶ Εὐδυνίαν εἰς τὰ Γεννήματα, εἰς τὸν Οἶνον καὶ τὸ Μέλι, εἰς τὰ Λινάρια, εἰς τὸ Ἐλαιον, εἰς τὸ Μετάξι καὶ τὰ Ὀψάρια, ἀλλ' ἄμα Ἐπιδημίας Ἀσθενειῶν (θῆν οἱ ἄνθρωποι πρέπει εἰς τὸ φθινόπωρον νὰ μὴ πίνωσι Νερὸν καὶ νὰ μὴ τρώγωσι πολὺ) . . . καὶ ἀλλαγῶν ὅτι «πολλοὶ καιροὶ καὶ ἀρχεῖοι Ἄνθρωποι θέλουν φθάσῃ εἰς μεγάλα ἀξιώματα πρὸς Δυστυχίαν τῆς Ἀνθρωπότητος μεγαλιτέραν», μὲ κεφαλαῖα πάντοτε τὰ ἀρχικά τῶν σπουδαιωτέρων λέξεων καὶ ἰδίως τῶν οὐσιαστικῶν.

Τὸ 1821 ὅμως δὲν ἐξεδόθη πλέον ἡμερολόγιον ἀπὸ τὸν Ρουσιάδην. Δὲν ἐφάνη ἀρεστὸν τὸ πονημάτιον ἢ ἐφάνη ἀρετὸν τὸ ὅτι ὁ συγγραφεὺς τῶν χρονικῶν τοῦ 1820 προλέγει τὴν θὰ γίνῃ ἔως τὸ 1924 δηλ. καὶ ἐντὸς δέκα ἑξ ἔτων ἀκόμη ἀπὸ ἐφέτος, καθιστῶν ἄχρηστον νέαν ἐκδοσιν τοῦ βιβλίου διὰ ἑκατὸν τεσσαράκοντα ὀλόκληρα ἔτη.

Γ. ΡΟΪΛΟΥ

© ΑΝΙΧΝΕΥΘΗΣ

[Ὁ καλλιτέχνης μας κ. Γ. Ροῖλος εὐρίσκειται ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν μετὰ μακροτάτην ἀπουσίαν. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἢ «Εἰκονογραφημένη» ἀπευθεὶ νὰ γνωρίσῃ τὸν συμπαθῆ φίλον τῆς εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῆς δημοσιεύσεως δύο ἔργα του, ὧν τὸ ἐν ἀνωτέρῳ τὸ δ' ἑτέρον ἐν τῇ 9 σελίδῃ.]

ΜΙΑ ΥΠΑΙΘΡΙΟΣ ΒΟΥΛΗ

Τώρα όποτε μετρουθμισθη ή αΐθουσα τής Βουλής και εκαλλίνθη δέν είνε άσκοπον νά ρίψωμεν έν βλέμμα προς τούς τόπους, εις ους συνεδρίαζον οι πρώτοι κοινοβουλευτικοί αντιπρόσωποι τής Ελλάδος.

Εις τούς τόπους εκείνους, εις ους συνέρρον μαύροι άκόμη από την προίτιδα των μαχών οι ήρωες του Αγώνος διά νά λύσουν ζητήματα υπέρθεως τής Πατρίδος, δέν έλειπον ούτε οι περιεργοί, μεταξύ δε αυτών προσετέθη κάποτε και γυνή, καιτοι τότε αι περί χειραφεσίας ιδέαι δέν ήσαν γνωσταί, χειραφεσίαν έννοούσης τής Ελλάδος τού νά προστρέξη εις τά πεδία των μαχών, όπως έκαμεν και ή κατωτέρω αναφερομένη μόνη κάτοχος τού άνευάρκτου εις τόν κοινοβουλευτικόν χώρον θεωρείου των κυριών.

Πρόκειται περί τής έν Τροιζήνι συνελεύσεως του 1827. Η συνέλευσις αυτή ως άρχαία εκκλησία συνεζήτει εις τού ύπαιθρον. Εις κήπος τής Τροιζήνος μετεσκευάσθη εις βουλευτήριον κατά έντελώς προτότυπον τρόπον.

Απλοστάσια, οι στρατιώται μετέφερον εις τόν κήπον όλίγας δοκούς και εσχημάτισαν την αΐθουσαν. Εις τού μέσον ήτο εθανθής λεμονά, αυτή δε άντεπροσώπευε τού Προεδρείου και κάτωθεν των κλάδων τής, στηριζόμενος εις τού κορμόν τής, εκάθητο επί σκαμνίου ο Πρόεδρος τής Συνελεύσεως. Γύρω αι δοκοί έποποθετήθησαν τετραγωνικώς και αιταί ήσαν τά εδώλια των πληρεξουσίων, εκτός του Κολοκοτρώνη, ο όποιος εθρήκε καταλληλότερον κάθισμα μίαν άλλην λεμονέαν δεξιά τής πρώτης. Η λεμονά αυτή ήτο διαγίδης και ο γέρον πληρεξούσιος εκάθητο, ανατεθών με ένκωνισίαν παιδιού, ύψηλότερα τών άλλων συναδέλφων του και κινών τούς πόδας εις τού κενόν.

Ελισμύνησα νά προσθήσω ότι τού Προεδρείου συνεπληροούτο από μίαν τράπεζαν γωνοειδώς κερφομένην, επί τής όποιας έστίλβε κώδων. Και δεξιά μόν εκάθητο κατά γής «διπλοπόδης», όπως γράφει ο Δραγουμίης, ο Γραμματέης τής Συνελεύσεως «ανάθηφών και μελαίνων χαρτιά», άλλος δε Γραμματέης έστιατο όρθιος άριστερά άναγινώσκων τά πρακτικά και τās αναφοράς.

Εν βλέμμα εις την αΐθουσαν τώρα.

Οι πληρεξούσιοι έφερον κατά τού πλείστον ελληνικά ένδύματα, φουσανέλλας οι μόν, βράκις άλλοι, τζουμπέδες όλίγοι, καπότας. Όλίγοι έφερον ευρωπαϊκά μεταξύ των όποιών ο Τρικούπης, ο Μανροκορδάτος, ο Νέγγης και τινες άλλοι.

Άρροατήρια ύπήρχον και τότε όχι όμως τόσοσν θορυβώδη όσον τά σημερινά. Δέν έπεδοκίμαζον με χειροκροτήματα τούς λόγους των ρητόρων, ουδ' άπεδοκίμαζον, διότι άγριοι οι στρατιώται του Νικηταρά, φρουράρχου τής συνελεύσεως, ήσαν εκει έτοιμοι νά επιβάλουν την σιγήν.

Κάποτε ο διδάσκαλος Γενάδιος, δημοκράτης άδυσώπητος, κατεφέρτεο κατά τού τίτλου «Εκλαμπρότατος», αποδιδόμενου έπισήμως εις τινας των άνδρων του Αγώνος. Ούτε ο Μανροκορδάτος, ειπεν, ούτε ο Κουντουριώτης ή ο Κωλέτης είνε πυγολαμπίδες ώστε νά λάμπουν και νά δικαιολογούν τοιούτον τίτλον. Τότε οι άρροαται δέν εκρατήθησαν και τόν έπευφήμησαν, και αυτοί δε οι στρατιώται, όταν έλύθη ή συνεδρίασις, συνωθούντο γύρω του προθυμοποιούμενοι ποίως πρώτος νά του προσφέρη καφρέν.

Τότε ανεφάνη και ή πρώτη γυνή ή παρακολουθούσα έν τη νεωτέρη Ελλάδι τās έπίσημους πολιτικές συζητήσεις.

Η Α. Υ. Ο ΠΡΙΓΚΙ ΣΑΜΠΑΧΕΝΙ. Άντάξιός υιός του Μαχμούτ Δαμάτ Πασού γαμβρού τής Α. Α. Μ. του Σουλτάνου Άβδούλ Χαμίτ Χάν Β'. Ο συμπαιθής φίλος μας και μόνος προστάτης των Άπαρηγμάτων Προνομίων των έν Τουρκία όμογενών.

Ήτον ή Μαντò Μανρογένους. Ή άντιστράτηγος αυτή — διότι έφερε τόν βαθμόν αυτόν — έφερε μαύρην τουλέτταν με χρυσά σερήνια και πύλον ευρωπαϊκόν, τόν όποιον οι σύγχρονοι της μέμονται ως ουχι τής τελευταίας μόδας. Άφου επώλησε την έν Μικρόν περιουσίαν τής, ήγωνίσθη εις τά πεδία των μαχών, περιήλθεν όμως εις διαφοράς με τόν Άρχιστράτηγον Υψηλάντην και υπέβαλεν έναντίον του αναφοράν εις την Συνέλευσιν, δριμυτάτην.

Ός εκ τούτου παρηκολούθει πάντοτε τās εργασίας του ένδικου άνδρα δέν ήδύνατο νά προστατεύσουν από τόν ήλιον και την βροχήν, Πρόεδρος ήτον ο Γ. Σισίνης εξ Ηλείας Ιατρός, κοτζάμπασης, αποβαλόν όμως τού κοτζάμπασιδικου ύφους ως εκ τής παιδευσέως του. Ήοχητο πάντοτε βιαστικώς εις την Συνέλευσιν και άμέσως με τόν κώδωνα έκάρησε την έναρξιν τής συνεδριάσεως. Βήμα, ως έννοείται, δέν ύπήρχε και οι πληρεξούσιοι όμίλων από τής θέσεώς των, λησιμονούντες δε συχνά την ύπαρξιν Προέδρου, δέν άπηυθύνοντο προς αυτών αλλά συνήπτον μεταξύ των διαλογικώς συζητήσεις και ή έλλειψις αυτή πάσης συζητητικής μεθόδου πολλάκις έφερεν εις άντεγκλήσεις τούς σεβασμίους εκείνους άνδρας.

Και τότε ο Σισίνης ήρωαζε τόν κώδωνα διά τής δεξιάς, εκροτάλις δαμονιωδώς, έλεγε λόγους μη άκουομένους ποτέ και επειδή ή τάξις δέν επανήρχετο, ήρωαζεν έν έγγραφον και τού έδιδεν εις τόν Γραμματέα προς άνάγνωσιν διά νά κοπάση ο θόρυβος, κυπών συγχρόνως τού στήθος αυτοί.

Τά πρακτικά συνετάσσοντο συνοπτικώτατα ύπό του Γραμματέως εις τόν οίκον αυτοί. Έξεγερόμενος — γράφει ο Δραγουμίης — ούτος τού πρωί, πένης ως και οι λοιποί, κλίνην άμα δε και σάκιποδα έχον τάπητα πολύθηρον και πενιχρόν, όστις έως πρό μικρού έχρησίμευεν αυτοί άντι νυκτερινού σκεπάσματος και άνάπτων σπιθαμιαίαν καπνοσύριγγα, ροφών δε άντι καφρέ κωθίσκον ρακίου, μετεσκεύαζε τού έν των γονάτων εις τράπεζαν, έφ' ής στηρίζον τόν χάρτην συνέταττε τά πρακτικά.

Εις τίπος κοινοβουλευτικός ήτο τότε ο εκ Λεβαδείας πληρεξούσιος, άγνωστον όμως ποίος. Έπειδή όλοι τότε έζήτουν Σύνταγμα και οι πεπαλαιμένοι τής Συνελεύσεως παρητήθησαν τής συντάξεως τοιούτου, ο εκ Λεβαδείας πληρεξούσιος, «άδαης και τής Άλβανικής», όπως γράφει ο Δραγουμίης, ειχε πλήρη τά θυλάκια από εκτεταμένα σχέδια πολιτευμάτων και κανονισμών διοικητικών και στρατιωτικών και τά επεδείκνυε δεξιάς εις εκάστην συνεδρίασιν, χωρίς νά εισακούεται.

Πριν ή Συνέλευσις συγκροτηθή έν Τροιζήνι ήδρευεν έν Ερμιόνη. Εκεί αι συνεδριάσεις έγίνοντο τουλάχιστον έντός αΐθουσης, αΐθουσης όμως στερουμένης καθισμάτων, δι' οί πληρεξούσιοι εκάθηντο σταυροπόδι, όταν δε ήθελον ν' άγορευούσιν μετά κόπου ήγειρόντο και μετά πολλήν ώραν ήσθάνοντο τούς αιμωδιάσαντας πόδας των τελείως άνικάνους νά συγκρατήσουν τού βάρους του σώματός των.

Αυταί είνε αι πρώται αΐθουσαι αι στεγασασι—όταν ειχον στέγην—τους πρώτους Έλληνες αντιπρόσωπους και αυτή ή διαγωγή των πρώτων άρροατηριών.

Ο ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ Κ. ΕΥΘΥΜΙΟΣ ΜΕΓΑΣ ΣΚΕΥΟΦΥΛΑΞ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΟΥ ΤΑΦΟΥ

ΜΕΤΑΞΕΥ τής πρωτοπορείας των άγωνιστών του ίερού άγώνος, όν διεξάγει από πολλού και σήμερα έντι περισσότερον ο Πανάγιος Τάφος, προς περιφρούρησιν προνομίων και ένδικων παραδόσεων, περίβλεπτος διακρίνεται και ο Μέγας Σκευοφύλαξ του Παναγίου Τάφου Αρχιμανδρίτης Εϋθύμιος μετά ζήλου και δραστηριότητος και μετά περινοίας βαθυτάτης, ενεργητικώτατα επιδρών, άναμνηστικώς και πρωτοστατών με πάσαν θυσίαν, εις τόν Μέγαν Αγώνα, εις όν περιέπλεξαν την Εκκλησίαν των Ιεροσολύμων παντοιοί άλλόφυλοι και όμόθησοι έχθροί.

Ο Μέγας Σκευοφύλαξ του Παναγίου Τάφου Αρχιμανδρίτης Εϋθύμιος έγεννήθη έν Λαφθναλειόσις. Έσπούδασεν εις την Έρεσολύμοις Θεολογικήν Σχολήν του Στανου και νεαρώτατος έντι χειροτονήθη διάκονος. Τοσοϋτον δε ξετιμηθήσαν τά ηνικακά και πνευματικά χαρίσματα του Εϋθυμίου, ώστε μετά τού πέρας των μαθημάτων του, Συνοδική άποφάσει, διορίσθη Παρασκευοφύλαξ και έλαβε τόν τίτλον του Αρχιμανδρίτου, και ότε ως εκ του γήρατός του άπεχώρησεν ο προκάτοχος του Μ. Σκευοφύλαξ Σεραφείμ, ή Αγιοταφική Αδελφότης εξέλεξετο αυτόν παμψηφεί Μέγαν Σκευοφύλακα, ως Ικανώτατον και καταλληλότερον, διότι ουδένα διέλαθεν ή αξία του Εϋθυμίου, ού μόνον διά την φλογερήν φιλογένειαν αυτοί αλλά και την βαθειαν σύνεσιν.

Και ήτο ή εκλογή αυτή μία επιτυχία δικαιολογούμενη από τās σθεναράς προσπάθειάς του εκλεγέντος προς περιφρούρησιν των έντι του Παναγίου Τάφου δικαιωμάτων του Γένους μας, και τά έργα του προς πλουτισμόν του Ταμείου του Ιερού Κοινοϋ, όλα ταϋτα μαρτυρούντα περί τής Ικανότητός του.

Ημείς εκ καθήκοντος χρονογραφικου σημειούμεν τās όλίγας ταϋτας λέξεις, καιτοι γνωρίζομεν ότι θα προσκροϋσουν εις την πολλήν μετριοφροσύνην του Μεγάλου τούτου Έθνικου εργάτου. Η Ιστορία όμως του Κοινοϋ θα όμολογήση ότι όλίγοι εργάσθησαν όπως ο Εϋθύμιος διά την Έθνικήν μας έν τοις Αγίοις εκείνους Τόποις ύπόστασιν, και θα σημειώση τού όνομά του, ως όνομα μεγάλου Έλληνος, παλαιόντος νυχθημερόν έν μέσφ τώσων επιβουλιών του Γένους μας, πολύ δε ύψηλά και άδικτον κρατούντος την σημαίαν τής Έλληνικής Όρθοδοξίας.

Όσοι ειχον τού ευτύχημα νά γνωρίσωσι τόν σοφόν τούτον κληρικόν έμειναν θαυμασταί του. Είμαι και εγώ εις εκ των ευτυχών τούτων και μένει έν έμοι άληθιμόνως ο ένθουσιασμός του και ή συναίσθησις τής μεγάλης άποστολής του ως Έλληνος κληρικου Αγιοταφίτου, ή ευπροσηγορία του, ή ενεργητικότης του, ή βαθεία σύνεσις του και ή διπλωματική άντίληψις του Αγώνος τής Εκκλησίας του.

Δέν είναι τού παρόντος ή αριθμησις όλων των λαμπρών έργων του. Ας αναφέρω όμως τās δύο σχολάς, ας ίδρυσεν, έν Ιεροσολύμοις την Έπαγγελματικήν και έν Ιόππη την Σχολήν των κυριωτέρων ξένων γλωσσών εφάμιλλον των Ευρωπαϊκών τούτων.

Διατί δε τās ίδρυσε;

Διά ν' ανακόψη τόν δρόμον των Έλληνοπαίδων προς τās ξένας προπαγανδικάς Σχολάς, εις τās όποιας φοιτώντες, ού μόνον τού ένδικόν φρόνημα, αλλά και τού θρησκευτικόν διεφθιρον και άπεφοίτων εκειθεν παν άλλο ή άγνοι Έλληνες Όρθόδοξοι.

Τά δύο ταϋτα έργα του Μ. Σκευοφύλακος και μόνα ταϋτα είναι άρκετά ν' αναδείξωσι την περινοίαν του. Άνεδειχθη ούτος ίδρυτής έργων ένθωφελεστάτων τά όποια πρό πολλού όφειλεν νά έχη ήδη ανεγείρη ή Έλληνική Κυβέρνησις ή όμογενείς πλούσιοι, οι σπαταλώντες τού χρήμα των έφ' α μη δει ή κληροδοτούντες ταϋτα εις ουχι πρακτικούς και όφελίμους σκοπούς.

Η Σχολή τής Ιόππης των ξένων γλωσσών, ήν επισκέφθη, είναι άληθές μέγαρον μ' ευρωγώρους αΐθουσας. Διδάσκονται έν αυτή ή Έλληνική, Άραβική, Τουρκική, Γαλλική, Άγγλική, Γερμανική και Ίταλική υπό άρίστον Καθηγητόν και υπό αυστηροτάτην επιτήρησιν. Λειτουργούσα ούτω κατά τού πρότυπον των τελειοτέρων τοιούτων Ευρωπαϊκών προσελεύσεν άρκετούς μαθητάς και οικοτρόφους πλείστους. Έξ όσων άντελήφθη, δύναμαι νά όνομάσω έντυχεις τούς γονείς, οι όποιοι θ' αποστεύωσιν εις την σχολήν ταϋτην τά τέκνα των. Ο δε Μ. Σκευοφύλαξ ας είναι βέβαιος ότι προσέφερεν ήδη και μόνον διά των σχολών τούτων εις την Πατρίδα και την Εκκλησίαν του την μάλλον βαρυσήμαντον έκδοϋλευσιν.

Ε. Δ. ΕΜΜΑΝΟΥΛΑ

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ

Η Φύσις τί νά γύρευε και θέλησε ν' άρπάση τού πλάσμα που έζη παίζοντας με γέλοια, με χαρά; Έχει πουλά χιλιόχρομα μες 'ετα μεγάλα δάση, άστέρια 'ετόν πλατύ Ουρανό και άπεραντα νερά. Γιατί από τής μονοίας του τού πονεμένο στήθος τού πήρε αυτό και τόκρηψε μες σέ λουλούδια πλήθος; Ο Φύσις! Δέν έπλήθυνες μ' ένα παιδάκι άκόμη ούτε είσαι πετό χαρούμενη μ' ή μητρική καρδιά που την σπαράζουν άμετρες φροντίδες, μαύροι τρόμοι, όπου καινούργια βάσανα κάθε στιγμή γεννά, εκείνη ή άβυσσος ή τρανή σαν τά δικά σου βάθη, άδειασε εύθύς κ' ερήμωσε για ένα παιδί που έχάθη!

ΑΙ ΔΥΟ ΘΥΓΑΤΕΡΕΣ ΜΟΥ

Στό βραδυνό σφύρισμα που δλόδροσο προβάλλει, παρόμοια σαν τόν κύκνο ή μιά, 'σαν περισσότερή ή άλλη, χαρούμενες και ή δυο τους, ώραιάς — ό τί γλυκύτης! — Ίδέστε! ή μεγάλη άδερφή με τη μικρή άδερφή της 'στο περιβόλι κάθονται κ' επάνωθέ τους ένα μακρύ κλωνάρι κάτασπρα γαρύφαλα, άνθισμένα, 'στη μαρμαρένια γλάστρα, σεί τού άγέρι τού δροσάτο και γέροντες όλοζώντανα και τής κνιτάζουν κάτω, 'σαν πεταλούδες που άξαρνα κρατούν τού πέταμά τους και μαγεμμένες 'στη σαά κουνάνε τά φτερά τους. (Εκ των του V. Hugo) Μετάφρασις Α. Π. ΣΚΙΑΔΑΡΕΧΗ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΔΡΑΣΙΣ

Εμελέτησεν, επέλαυσεν πρὸς ἰδέας παλαιόθεν ριζωμένας ἀλλ' ἐνέβησεν ἡ ἰατρὸς κυρία Ἀγγελικὴ Παναγιωτάτου καὶ μετὰ συζητήσεις μεταξὺ τῶν σοφῶν τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς ἀνηγορεύθη ὑφηγήτρια τῆς Ἐπιδημιολογίας.

Ἡ Κυρία Παναγιωτάτου εἶνε ἀπὸ τὴν πρωτοπορεῖαν τῶν γυναικῶν, τὰς δεσποινίδας Στεφανόπου, Πολύμνιαν Παναγιωτίδου, Φαρμακοποιῶν, Θηρεσιῶν Ροκά φιλόλογον, αἱ ὁποῖαι μέσῳ ἀντιδράσεως εἰσῆλθον εἰς τὸ Πανεπιστήμιον.

Ἡ νέα ὑφηγήτρια ἐσπούδασεν εἰς τὸ Ἀρσάκειον μετὰ τῆς ἀδελφῆς τῆς Ἀλεξάνδρας, ἐξῆλθον δὲ ἀμφότεραι ἀπὸ τὸ ἀνώτερον αὐτὸ ἐκπαιδευτικὸν ἴδρυμα μὲ τὸν βαθμὸν ἀρίστα.

Μετ' ὀλίγα ἔτη προσήρχοντο πρὸ τῶν καθηγητῶν τοῦ Βαρβακείου καὶ ἀπέκτιον τὸ ἀναγκαῖον διὰ τὴν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ φοίτησιν ἀπολυτήριον.

Τῷ 1891 εἶχον περατώσῃ καὶ τὰς Πανεπιστημιακὰς τῶν σπουδῶν καὶ τὴν 20 Δεκεμβρίου τοῦ ἔτους ἐκεῖνον παρουσιάζοντο εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν ἐξετάσεων τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς.

«Δεσποινίδες, προσηγόρευσεν ὁ κοσμητὼρ τὰς ἐξετασθεῖσας, διὰ τῶν σημερινῶν ἐξετάσεών σας ἡ θέσις τῆς γυναικὸς κατὰ πολὺ ἀνυψοῦται καὶ ἀποδεικνύει ὅτι ἡ γυνή, τὴν ὅποιαν ὁ ἀνὴρ διὰ τῶν ἰσχυρῶν αὐτοῦ μύνων ἐξήτησε νὰ ὑποτάξῃ καὶ νὰ κρατῇ ὑποδεστέραν του, ἔχει τὴν αὐτὴν δύναμιν τοῦ πνεύματος, δύναται νὰ δώσῃ τοὺς αὐτοὺς ἐπιστημονικοὺς καρποὺς καὶ νὰ τύχῃ τῶν αὐτῶν ἐπιστημονικῶν τίτλων».

Καὶ τὸ ἀρίστα, τὸ ὁποῖον καταλήγων ὁ κοσμητὼρ ἀπένευμεν εἰς τὰς ἀδελφὰς διδάκτορας, ἐδικαιώθη ἀπὸ τὴν μετέπειτα ἐν Αἴγυπτῳ δράσιν τῶν.

Ἡ νέα ὑφηγήτρια ἐξήσκησεν ἐπὶ δεκαετίαν τὸ ἐπάγγελμα τῆς εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἀποκτήσασα θέσιν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ὑγειονομικοῦ κλάδου τῆς Αἰγυπτιακῆς Κυβερνήσεως, εἰς τὰ διάφορα νοσοκομεία καὶ εἰς τὴν Πολυκλινικὴν τῆς Ἀλεξανδρείας.

Συγγρόνως ἡ κυρία Παναγιωτάτου κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ δὲν ἡμέλει νὰ δεκνῆ μίαν εὐρύτητα πνεύματος ἐκπληκτικῆν, κοσμοῦσα ἡμερολόγια καὶ περιοδικὰ διὰ τῆς συνεργασίας τῆς. — Ἡ «Εἰκονογραφημένη» ἔσχε τὴν τιμὴν νὰ δημοσιεύσῃ ἔργα τῆς — δίδουσα διαλέξεις καὶ καλλιεργοῦσα ἀξιόλογον μουσικὸν τάλαντον.

Τελευταίως ἐπέξητησε τὴν ἐπιβράβευσιν τῶν ἐπιστημονικῶν τῆς κόπων ὑποβαλοῦσα εἰς τὴν Ἰατρικὴν Σχολὴν διατριβὴν ἐπὶ ὑφηγείας περὶ Πανόλους, καὶ ἀναφέρουσα ἐν αὐτῇ εἰκόνας ἐξ ἰδιατέρας περιπτώσεως, παρατηρηθείσας ὑπ' αὐτῆς εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Νοσοκομεῖον Ἀλεξανδρείας.

Ἡ διατριβὴ ἐκείνη ἐκράθη ἀξία νὰ προσδώσῃ τὸν τίτλον τῆς ὑφηγητρίας καὶ ἡ κυρία Παναγιωτάτου ἔκαμεν ἑναρξῆν τῶν μαθημάτων τῆς τὴν 24 λήγοντος μηνός.

Δὲν κατέλαβε τὴν ἔδραν τῆς ὑφηγητρίας ἄνευ πικριῶν ἢ κ. Παναγιωτάτου.

Ἡκούσθησαν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Νομικῆς Σχολῆς ἀποδοκιμασίαι ἀπειθυνόμεναι ὅχι κατὰ τοῦ προσώπου τῆς, ἀλλὰ κατὰ τῆς γυναικός, ἢ ὁποῖα ἐπιζητεῖ ἀλλότρια τῶν ἐν τῷ οἴκῳ ἔργα.

Ἐκράνθασαν κάποιοι:

— Στὴν κουζίνα!

Τί ἦτο αὐτό; Ἦτο διαμαρτυρία ὑπὲρ τῶν ἰδεῶν τῆς οἰκο-

γενειακῆς ἐστίας ἢ ἦτο κραυγὴ φόβου διὰ τὸν νέον ἀντίπαλον;

Τὴν γυναῖκα τὴν ἠνέχθημεν ἐδῶ ὡς διδασκάλισσαν καὶ τὴν ἠνέχθημεν ὡς ἐμποροῦπάλληλον καὶ τηλεφωνήτριαν, τὸ νὰ μὴ τὴν θέλωμεν λοιπὸν ὑφηγήτριαν σημαίνει ἀμυνὰν ὅχι ὑπὲρ Πατροπαράδοτων Ἰδεῶν, ἀλλὰ ὑπὲρ ἐδάφους δράσεως ὅταν εἶδον ὅτι ἡ δράσις αὐτὴ εὐρύνεται.

Ἀντιμετώπισε ψύχραιμος τὴν θύελλαν ἡ νέα ὑφηγήτρια καὶ ἀνελθοῦσα τὴν ἔδραν μὲ μαῦρο κουστοῦμ ταγιερ ἐν εἶδει γυναικείας ροδεγκόττας, ἐκόμφεσε καὶ πρὸς τὸ ἄσμα τῆς Νέας Γυναικας, τὸ ὁποῖον ὑπετονθόρουζον οἱ ἀντιδραστικοί, ὅχι φοιτηταὶ βέβαια, διότι οἱ φοιτηταὶ τοῦ Ἑλλ. Πανεπιστημίου συνείθισαν πλέον νὰ θεωροῦν τὴν γυναῖκα ὡς ἴσης δυνάμειος ἐπιστημονικῶν παραγόντα. Καὶ μὲ φωνὴν σταθερὰν ἐξήτασε τὸ θέμα τῆς.

Καὶ ὕμνησε τὸν Ἥλιον ὡς παράγοντα εἰς τὴν Ἐπιδημιολογίαν καὶ μαζὶ μὲ αὐτὸν τὸ Ἑλληνικὸν Πνεῦμα.

«Καὶ ὄντως, εἶπε, ἐπὶ τῆς σκοτεινῆς τροχιάς τῶν παρελθόντων αἰώνων τὸ ἀθάνατον Ἑλληνικὸν Πνεῦμα ἀνέδρε τὴν θανασιωτέραν φυσικὴν πηγὴν τῆς υἰείας τοῦ ἀνθρώπου, ὀνομάσασα θεὸν ταύτης τὸν υἱὸν τοῦ Ἥλιου. Ἡ ἐξόχως ἐκπολιτιστικὴ, ἢ φωταγωγὴ Ἑλληνικὴ διάνοια, παραδεχθεῖσα τὸν Ἀσκληπιὸν τὸν μέγιστον τῆς Ἑλληνικῆς Ἰατρικῆς ἡμίθεον, υἱὸν τοῦ θεοῦ Ἀπόλλωνος, ἀντελήφθη καὶ ἀνύψωσεν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς τὴν μεγάλην τοῦ Ἥλιου ἀξίαν ὑπὸ ὑγιεινῆν ἔποψιν».

Καὶ ὕμνησε πάλιν ἡ ἀραιφνῆς Ἑλληνίς εἰς τὸν ἐπίλογόν τῆς τὴν Ἑλληνικὴν Ἰδέαν μαζὶ μὲ τὴν Ἰδέαν τῆς Ἐπιστήμης.

«Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ τονίσω μεθ' ὑπερηφάνου ἀγκνήσεως, ὅτι ἡ Ἰατρικὴ Ἐπιστήμη τοῦ λήξαντος καὶ παρόντος αἰῶνος, ὁδοῦται νικητρία ἐπὶ τοῦ πτώματος τῶν μέχρι τῆς χθὲς ἀήττητων γιγάντων, τῶν καταστροφῶν τῆς ἀνθρωπότητος, ἀήττητος καὶ αὐτὴ θεραπεύτρια, ἀγγέλλουσα εἰς τὸν κόσμον ὀλόκληρον τὸ κλέος τῶν ἀτιμῆτων κατακτῆσεών τῆς. Μὴ λησμονῶμεν ἀκόμη ὅτι τῆς ἐκπάγλου, τῆς περιλάμπρου ταύτης νικητρίας, πρὸς ἀθάνατον δόξαν ἡμῶν πατὴρ ἐκλήθη ὁ ἠγέτης τῆς ἰατρικῆς ἀναμορφώσεως τῶν αἰώνων, ὁ ἀθάνατος Ἰατροκράτης καὶ ὅτι ἡ ἱερά αὐτῆ κληρονομία βαρύνει ἡμᾶς διὰ μεγάλων ὑποχρεώσεων.

Ναί, ὁποῖα Δόξα, ὁποῖα τιμὴ διὰ τὴν Πατρίδα ἡμῶν, ἐὰν ἀπὸ τῶν βάρθρων τούτων τοῦ Ἑλληνικοῦ Πανεπιστημίου, ἀναλάμψῃ ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς φοιτητικῆς νεότητος ἄλλη τις διάνοια ἐφάμιλλος πρὸς τὴν τῶν Μεγάλων Διδασκάλων!...

Τὴν ἠρώτησαν διὰ τὴν ἐκ τῆς γεννηθείσης ἀντιδράσεως ἐντύποσίν τῆς καὶ ἀπήντησε ψυχραιμώτατα.

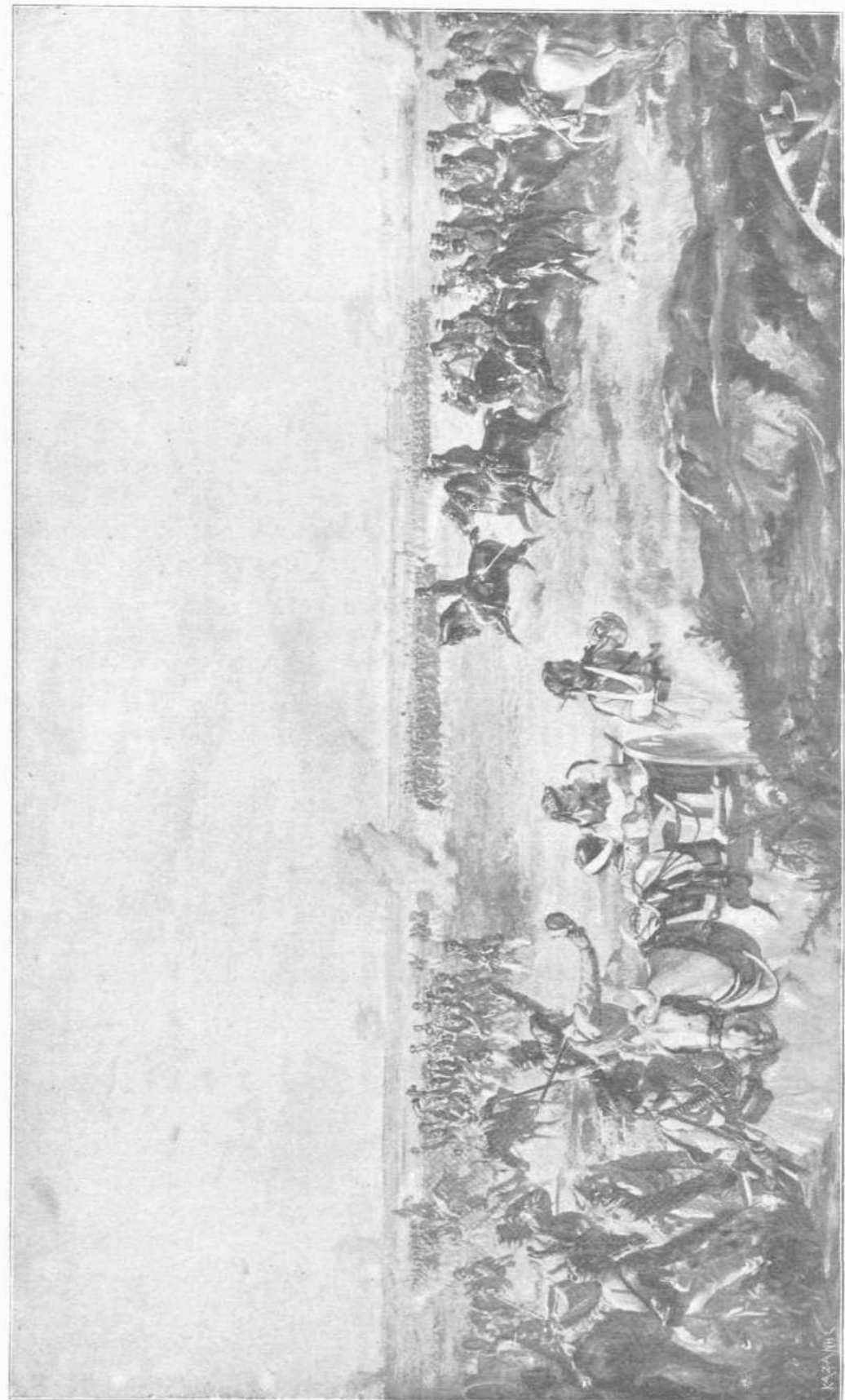
Δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀπαντήσῃ ἄλλως, ἢ γυνὴ ἢ ὁποῖα ἀπὸ δεκαπενταετίας ἀγωνίζεται τὸν ἀγῶνα τῆς ἐπικρατήσεως καὶ νικᾷ.

Ἄν ὑπῆρξαν ὀλίγοι, οἱ ὁποῖοι ἐταράχθησαν ὅταν εἶδον μίαν γυναῖκα νὰ ἀνέσχηται εἰς τὰς κορυφὰς τῆς Ἐπιστήμης, ἀλλ' ἡ Κοινωνία τὴν ἐπεδοκίμασε, ἢ Κοινωνία, ἢ ὁποῖα ἐνόησεν ὅτι ἡ γυνὴ εἶνε ἀξία τιμῆς, ὅταν ἀγωνίζεται ἀγῶνα ἰδεώδη μὲ ἐπιτυχίαν.

Ἀποδοκιμάσατε τὴν γυναῖκα τὴν θυσιάζουσαν τὸν οἶκον διὰ τὴν πολιτείαν — πόσα τοιαῦτα δὲν ἐπαίχουν; — ἢ διὰ μικρολόγους ἀγῶνας, εἰς τοὺς ὁποίους ἐπιδίδεται διὰ νὰ δημιουργήσῃ θόρον. Σεβασθῆτε ὁμοῦ τὴν γυναῖκα ἢ ὁποῖα ἀδορούβως ὑπηρετεῖ τὴν Ἐπιστήμην καὶ τὴν Κοινωνίαν.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΥ

ΤΑ ΦΑΡΣΑΛΑ

Γ. ΡΟΪΛΟΥ

ΤΟ ΔΟΓΜΑ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ ΚΑΙ Η ΘΕΩΡΙΑ ΤΗΣ ΕΞΕΛΙΞΕΩΣ

[Συνέχεια από το 5^ο 4^ο 48 τεύχος]

Και ούτω το άσθενές αυτό όν, το έστερημένον παντός φυσικού όπλου και έπιθετιμένον εις τόσους και τόσους κινδύνους, οίτινες άκαταπαύτως το περιανιλούσιν, ούδέν μὲν δημιουργεί άφ' έαυτού, αλλά δια της άνωθεν έμπνευθεισης από πνευματικής ύπεροχής, καθίσταται ό βασιλεύς της Κτίσεως. Δεσπόζει τών στοιχείων διαμέλει τα άγρια θηρία έπινοεί γλώσσας, έφευρίσκει την γραφήν, ανακαλύπτει νόμους της Φύσεως και εφαρμόζει αυτούς εν Τέχναις και Έπιστήμας, μεταχειρίζεται τα μέταλλα, αποτελεί κοινωνίας, χοράει νόμους, έξερευνά το Σύμπαν, καταμετρά τα διαστήματα, όρίζει χρόνους και χρόνους, αναπτύσσει τας Καλώς Τέχνας. Περιζώνει την γήν δια σιδηρών όρίβδων και άι άποστάσεις σμικρύνονται. Η θάλασσα διασχίζεται πανταχόθεν επί τοιμηρών θαλασσοπόρων και ή άτιμόσφαιρα υπό άεροναυτών. Αλλά δε άτινα φαίνονται πεποιημένα, ίνα διαχωρίζωσιν άπ' άλλήλων τας γαίας και ήπειρους, γίνονται υπό το άνθρώπου άι ταχύτεραι και άσφαλέστεραι της συγκοινωνίας όδοι. Έφευρίσκει τόν ηλεκτρισμόν, καταπολεμεί τας νόσους, συγγράφει ιστορίαν, έχει γνώσιν σαφή τών περί αυτό συμβαινόντων, έφίεται του καλού, του άγαθού, του άλληθούς. Έξασκει φιλανθρωπίαν, προσφέρει έαυτόν θύμα του καθήκοντος. Λατρεύει τόν Θεόν, μαρτυρεί υπέρ Πίστεως και πίπτει υπέρ Πατριδος.

Ότω ό Κόσμος μόνον μετά την δημιουργίαν του άνθρώπου λαμβάνει σκοπόν και ζωήν. Τίς λοιπόν ό δυνάμενος να ύποστηρίξη ότι ό άνθρωπος δεν ύπάρχει σκοπός της Θείας Δημιουργίας;

Και όλίγη Άγία Γραφή. Τό θανατόν βιβλίον της Γενέσεως, εν όλη αυτού τη συντομία και χωρίς να ένδιακριβή εις ζητήματα φυσιοδικικά, δίδει μίαν σαφεστάτην άπάντησιν εις τους άσφιβεητούτας την δημιουργίαν του άνθρώπου και παραδεχομένους την καταγωγήν αυτού εκ του πιθήκου. «Και έκάλεσεν Άδάμ, λέγει, όνόματα πάσι τοις κτήνεσι και πάσι τοις πετεινοίς του ούρανού και πάσι τοις θηρίοις της γής. Τώ δε Άδάμ ούχ εύρέθη βοηθός όμοιος αύτω.» Περιέργον ό πύθης όφίστατο τότε. Δέν ειδεν αυτόν ό Άδάμ; Τί να έλεγε άρα γε περί τούτου ό μακαρίτης Δαβίδος;

Άλλ' ότε μετά ταύτα ειδεν ό πρωτόπλαστος την δημιουργηθείσαν γυναίκα, έντελώς όμοίαν προς την φύσιν αυτού, την άνεγνώρισε και ένθους επί τη θέα αυτής άνεφρόνησεν. «Τούτο νύν όσοτον εκ τών όστών μου, και σάρξ εκ της σαρκός μου.» (Γεν. Κερ. β—20).

Έν γένει ή δια τών ύλιστικών θεωριών λύσις τών σπουδαιότατων ζητημάτων τών άφορώντων εις την πρώτην εμφάνισιν του άνθρώπου, ού μόνον άδύνατος καθ' έαυτήν είνε, αλλά πορχει και τοιαύτας τας μεταβολάς, ώστε και άνδρες σοφοί διαπρεπείς και έξεχούσας κατέχοντες θέσεις εν τη παγκοσμίω έπιστημονική κινήσει, προσβέοντες δε τα του ύλισμού εν τη νεότητι αυτών, άπεκήρυξαν με τόν έπιστημότερον τρόπον τας ύλιστικάς δοξασίας, μετά μεγάλας και βαθείας έπιστημονικάς μελέτας κατά την ώριμον αυτών ήλικίαν.

Περιγραφή τούτου παραδείγματος είνε, πλην του μεγάλου Γερμανού φιλοδόξου Καντίου, ίνα άρκεσθώμεν εις τα άξιολογώτερα, οι παγκοσμίως φήμης φυσιοδίφαι Virchow και Emile de Bois Reymond. Τας ύλιστικάς αυτού δοξασίας, άς άπέκτησεν ιδίως μετά την δημοσίευσιν τών συγγραμμάτων του Buchner και του Uogt, έδημοσίευσεν νέος ό Virchow εν τοις archives d'anatomie pathologique και ιδίως εν τώ έργω του «Les tendances vers l'unité dans la médecine scientifique 1849». Μετά 284 όμως όια έτη, έπισταμένους έγκνήφας εν τη μελέτη τών ζητημάτων αυτών, άπεκήρυξε δημοσίω τας ύλιστικάς δοξασίας εν τώ περιφήμω λόγω του «La liberté de la Science dans l'Etat moderne», όν άπήγγειλε τό 1873 εις τό έν Μονάχω Συνέδριον τών Φυσιολογών. Ό δε Emile de Bois Reymond, ύλοστροφών κατ' άρχάς και ούτος, καιρίον έπέφερε κατά του ύλισμού τραύμα, δια του περιφήμου προεδρικού λόγου, όν έξεφρόνησε κατά τό 1880 εν τη έν Βερολίνω Άκαδημία τών Έπιστημών κατά την προς τιμήν του Leibnitz συνεδρίασιν.

Έν τώ λόγω τούτω ό de Bois Reymond διέκρινεν 7 αντίγματα του Σύμπαντος, άτινα άπρηόδησεν ως εξής: α) Φύσις της Ύλης και της Δυνάμεως. β) Καταγωγή της κινήσεως. γ) Πρώτη εμφάνισις της Ζωής. δ) Σκοπιμότης της Φύσεως. ε) Έμφάνισις της άπλής αισθήσεως και της συνειδήσεως. ζ) Τό λογικόν και ή σκέψις μετά της καταγωγής της γλώσσας στενώς προς αυτά συνδεομένης. η) Τό ζήτημα της ελευθέρας βουλήσεως.

Έκ τών 7 τούτων προβλημάτων, παρ' όλους τοις ισχυρισμούς τών ύλιστών ότι δια της περι Ύλης θεωρίας αυτών λύνεται τινά, ούδέν λύει ή Θεωρία της Έξελιξεως. Άλλ' ως αυτός ούτος ό περιήρημος φυσιοδύτης άποφάσκει εν τώ προεδρικό αυτού λόγω, όν άπ' άρχής μέχρι τέλους διαπνέει λεπτότης έκφράσεως και νοημάτων ύψους και έπιχειρημάτων πληθούς και χάρις άλληθώς επανδούσα, πάντα τα προβλήματα ταύτα λύνονται μόνον δια της παραδοχής της Δημιουργίας.

Άλλά και εκ τών μεγάλων ψυχολόγων ό Wundt, όστις κατέχει τό μέγα πλεονέκτημα να γνωρίζη κατά βάθος την Ζωολογίαν, Άνατομίαν και Φυσιολογίαν, συνδυάζων ούτω την θεωρητικήν μετά της πρακτικής έπιστήμης, παραφέρει τό σπουδαιότατον παράδειγμα τοιαύτης μεταβολής. Ούτος μάλιστα λέγει ότι τας πρώτας αυτού πεποιθήσεις έμαθε να θεωρή ως άμαρτίας της νεότητος αυτού. Τό δε πρώτον έργον του έβρίσκειν έπ' αυτού ως σφάλμα, όπερ διακαώς επεθύμει να εξαλειψή.

Γνωρίζεις άναγνώστα, τί άπαντά εις ταύτα ό πατριάρχης τών νεωτέρων ύλιστών Έρνέστος Χαϊκελ; «Οί μεγάλοι ούτοι σοφοί, λέγει, εν τη νεανική αυτών ήλικία έπελαμβάνοντο μετά μεγαλειέτερον θάρρους και άμεροληψίας της δυσχερούς αυτών άσχολίας, ότε τό βλέμμα των ήτο μάλλον ελεύθερον και ή κρίσις των καθαρωτέρα. Η πείρα όμως τών μετά ταύτα έτών δεν έπιφέρει μόνον τόν πλουτισμόν αλλά και την διαταραχήν (!) της διανοίας και μετά του γήρατος έπέχεται βαθμιαία ή έκρύψις εν τώ έγκεφάλω, όπως και εν τοις άλλοις όργανοις.»

Είνε όμως εν τούτοις πλέον ή άλληθές ότι τας ύλιστικάς θεωρίας άπεκήρυξαν οι διάσημοι ούτοι φυσιοδίφαι εν τη άκμή της ήλικίας αυτών, επί πολλά δ' έφεξήσ' έτη έδίδαξαν από ακαδημαϊκών έδρών και συνέγραψαν ούκ όλίγα, πολύ δηλαδή πριν ή τό όριον της ήλικίας καταλάβη αυτούς. Έν μόνον δύναται τις να παρατηρήσει εις την περίπτωσιν ταύτην. Ένώ, καθώς λέγει ό Χαϊκελ, είνε άλληθές ότι μετά του γήρατος έπέχεται ή έκρύψις πάντων τών όργάνων, συνεπώς δε και του έγκεφάλου, του γενικού τούτου κανόνος, μονομερής, ως φαίνεται, εξαίρεσιν άποτελεί μόνος ό ύπεροξυδοηκοντούτης έγκεφαλικός του, διατηρούν και σήμερον εισέτι, όλον τό σφρίγος τών ύλιστικών θεωριών, άς από της νεότητος αυτού έδίδαξε και έκλήρυνεν.

Μεταξύ τούτων δεν διαστάζομεν να σημειώσωμεν τους άκολούθους μαργαρίτας, οίτινες μετ' άλλων κοσμούσι τό διάδημα τών θεωριών του.

Έπιχειρήσας ό Χαϊκελ δια του τελευταίου συγγραμμάτος του να καταστήσει προσιτήν εις τό πολυ κοινόν την λύσιν τών μεγάλων Φυσικών Προβλημάτων του Σύμπαντος, παρεκτρέπεται έντελώς του φαινομενικού αυτού σκοπού, περί τό τέλος δε του βιβλίου άποκαλύπτει τόν πραγματικόν αυτόν σκοπόν, όν προσέθετο, και όστις κυρίως είνε ή κατάλυσις της Χριστιανικής Θρησκείας. Διότι άφ' ου προηγουμένως θανατώσιν την άπλότητα και χάριν του Μουσουλμανισμού, εξαίρει μετά πείσματος και άποτροπιασμόν και την βδελυγμίαν, μηδόλωσ' δ' έπιτροπιόμας εις στόμα έπιστήμονος και δη φιλοσόφου, εναντίον του προσώπου του Ήσου Χριστού, του Ίδρωτου της Χριστιανικής Θρησκείας. Πειράται δε μετά ταύτα ν' άποδείξη, παρ' όλην την όμόφωνον και άνευδή μαρτυρίαν της Παγκοσμίου Ιστορίας ότι ό Χριστιανισμός δια της διδασκαλίας αυτού, δια τών δογμάτων, και δη δια της ήθικης του έβλαψε (!!) καιρίως την Άνθρωπότητα.

Άκολούθως προβαίνει ό νέος ποτιφής εις Ίδρυσιν νέας θρησκείας της Religion Moniste. Έν ή, την λατρείαν του Ύπερτάτου Όντος αντικαθιστά ή λατρεία της Φύσεως και τών άλλων ιερών βιβλίων, ή μελέτη τών Φυσικών Έπιστημών. Άλλά και την Ίδρυσιν ναών συνιστά ό θανατώσις, με μόνην την διαφοράν ότι την Άγιογραφίαν δέον ν' αντικαταστήσωσιν εν αυτοίς παραστάσεις ελλημμένα εκ του βασιλείου της φύσεως, συστάδες δένδρων οίον δάφνης, άρρονοπέριδος, βανα-

νείας, φοινίκων και άλλων φυτών τών τροπικών χωρών, σπηνογραφία διαφόρων φυσικών φαινομένων, εικόνες κοραλίον, όστράκων, μεδουσών, σαρκών, και παντός είδους ζώον από του άνωτέρου μέχρι του κατωτέρου, όν ό ζωολογικός κήπος δύναται εν πάσει περιστάσει να παρέχη τά ζώντα πρότυπα. (Τρίς είνε).

Πάντα δε ταύτα, φίλε άναγνώστα, διδάσκονται από Άκαδημαϊκών έδρών, περιβάλλοντα δια τούδνόματος της Έπιστήμης και γράφονται εν βιβλίοις, όπως διδασκόμενος διαφωτισθή δέοντος ό Λαός, διαπαιδαγωγηθή ή Νεολαία, και προαχθή ήθικώς ή Κοινωνία. Εύρίσκονται δε εν τη συγχρόνω σοφή και πελολιτισμένη Εύρώπη, οίκοι έκδοτικοί, αναλαμβάνοντες άτιμωρητι και υπό την προστασίαν τών νόμων, προς τη άλλη βιβλιοκαπηλεία, λαϊκάς έκδόσεις τών σοφών τούτων βιβλίων, ίνα ούτω έπιτευχθή εύνοητέρα ή προμήθεια και συνεπώς μείζων ή σωτηρία διδόσις αυτών. Τό τοιούτο δε λέγεται, συγχρονος ευρωπαϊκός Πολιτισμός, πρόοδος της Έπιστήμης και Έλευθερίας του Λόγου και της Συνειδήσεως.

Είχεν άρα πολύ δίκαιον ό Ίταλός Καταλάνης άναφωνών: «Άς όμολογήσωμεν ήτοι τα πράγματα διαφεύδουσι τας προσδοκίας μας περί της ύλικολογίας του άνθρώπου δια της Έπιστήμης.»

Έργασιον εν Τάντε Ι. Α. ΚΑΡΣΙΔΑΔΗΣ, Ίατρός

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΔΙΑ ΜΙΑΝ ΗΜΕΡΑΝ (ΔΙΗΓΗΜΑ)

Το ψεύδος είνε ό,τι ποταπότερον, ύπάρχει εις τόν κόσμον, ό,τι άγέλνετερον, ό,τι...

Τό ψεύδος είνε όπως τό χαρικτηρίζεις, άπήνησεν ό Κάρολος Δαίβη εις τόν φίλον του Μορρί, άλλ' είνε άναγκαίον κακόν. Άν ού, ό Γεώργιος Μορρί, άνεμρός και κληρονομός του Ιωάννου Μορρί, άλλοτε έμπορος, τόρα δε μηστήρ της Λουίζας Βράουν, της ώραιότερας νέας της Μικράς Βρετανίας και ύπάλληλος του καταστήματος Βλάγκ-Νοάρ και Σας, άν τοίμησιν να ειπίης την αλήθειαν μίαν μόνον ήμέραν θά σε διώξουν οι προϊστάμενοί σου, θά σε διώξη ή μηστήρ σου, και θά σ' άποκληρώσθ ό θεός σου. Άν δε σοφ' ελθη ή ιδέα να παρατείνης την δοκίμην θά σε πάρουν ως παράφρονα επικινδύνον και θά σε κλείσουν εις τό φρενοκομείον.

Λοιπόν με τό ψεύδος και τόν δόλον συγκατα τήν ευνοιαν τών προϊσταμένων μου, την άγάπην της μηστήρ μου και του θείου μου; ελεπ έξαπτόμενος ό Μορρί.

- Μάλιστα. Αυτό φρονό.
- Θά σοφ' δώσω ένα καλόν μάθημα.
- Δός μου τό άν εμπορέσης. Έγώ σοφ' προτεινω στοίχημα πεντακοσίον λιρών ότι, άν μου δώσης τόν λόγον σου να λέγης την αλήθειαν μίαν έβδομάδα και τόν τηρήσης δια μίαν ήμέραν θά χάσης και τών προϊσταμένων σου την ευνοιαν και τών θείου σου και την μηστήρ σου. Άν εξακολούθησθ τό πράγμα μίαν εβδομάδα θά κλεισθής εις φρενοκομείον.
- Δέν έχω άνιγχνήν τών χρημάτων σου.
- Τότε υπόσχομαι άν χάσο τό στοίχημα να μη ξανακωττάσω την Λουίζαν, όπου μ' άρέσει να την κωττάσω.
- Δέχομαι. Άλλά με την συμφωνίαν όχι να λέγο εις τόν καθένα τα έλαττώματα του ή τας γελοιοτήτας του χωρίς να προκαλώται.
- Όχι. Μόνον ν' άποκρίνοσαι ειλικρινώς εις όλας τας ερωτήσεις και τας παρατηρήσεις που θά σοφ' γίνονται από τοις πελάτας, τοις προϊσταμένους σου και όλα τα πρόσωπα τα όποια συναναστρέφεσαι.
- Πολύ καλά. Άλλά να μη είδοποιήσης τοις γνωρίμοις μας και έχχονται επίτηδες να μου χάσουν έρωτήσεις, εις τας όποιας δέν θά είμπορό παρά ν' άπαντήσο δυσαρτέως.
- Όχι. Λοιπόν σύμφωνος. Άπό αύριον έκτην Μαρτίου, ήμέραν Παρασκευήν, όφείλεις να λέγης μόνον την αλήθειαν και την προσεχη Παρασκευήν δέκα τρεις του μηνός σε βεβαίω ότι θά ελθω να σε εύρω εις τό φρενοκομείον.

Την επομένην πρωίαν ό Μορρί, ό όποίος κατοίκει με τοις άκλήρους θείοις του, έξέπνιψε και τοις εκλημέρισε. Τόν ήρώτησαν πως είνε και ήτοιμάζετο να άπαντήσθ «καλά» κατά τό σύνηθες, όταν ένεθυμήθ τό στοίχημά του και άπήνησεν ότι έχει πονοκέφαλον.

Πονοκέφαλον! ελεπν ό θεός. Έγώ εις την ήλικίαν σου δέν ήξευρα τέτοια πράγματα. Και τόρα άκόμη, κωττάξ με καλά, τί ύπνιν έχω!

Όχι τόσον καλήν, άπεκρίθη ό φιλαλήθης άνεμρός.

Διατί δέν έχω καλήν ύπνιν;

Διότι είσθε εύτραφής, έχετε τόν λαίμον πολύ κοντόν, πολύ κόκκινον τό χρώμα και...

- Άπειλόμη από άποπληξίαν, έ;

- Φυσικά θείε μου.

Και θά ήθελες να επέθαινα κιόλας; άνεφρόνησεν όργισμένος ό θεός.

Όχι. Καθόλου. Θά έλυπούμην άν επεθαινατε, αλλά θά έλυπούμην με φρόνησιν και μετριότητα.

Μη χειρότερα! έφώναξεν ή θεία. Είμαι βεβαία ότι δέν φρονείς αυτά που λέγεις. Γνωρίζω καλά ότι θά ήσουν άπαρηγόρητος άν άπεθνησοκον έγω και ό θεός σου.

Όχι, θεία μου.

Ά! Τέρας! Έφφράξεν ή γραία πιττουσα εις έν καθίσμα. Λοιπόν θέλεις να μάς φωνεύσης!

Μά καθόλου. Έγώ άπήνησα με φιλαλήθειαν εις τας ερωτήσεις σας. Βεβαία δέν θά ήμουν άπαρηγόρητος άν επεθαινατε.

Όχι! Έφώναξεν ό θεός. Έννοείς να άνακαλέσης αυτά που ειπες; Είνε άστεία, έ;

Ελα, όμολόγησε ότι είνε άστεία.

Μά είνε ή αλήθεια.

Έξω τέρας! Να ιδής λοιπόν! Ό' αλλάξω την διαθήκην μου και δε θά σ' άφήσω ούτε ένα σελήνι. Φύγε!

Ήσθάνθη ό Μορρί εις άνάγκην να ζητήσθ συγγνώμην και ν' ανακαλέσθ όσα ειπεν, αλλά τό στοίχημα δέν τόν άφινε.

Έργως οκνητόμενος:

Όρίστε, μίαν ώραν έχω που ήρχισα να λέγο την αλήθειαν και με έδιωξεν ό θεός μου. Ά! συγγνώμην δεσποινίς Ροβινσόν.

Πού έχετε τόν τόν σας; Τί κωττάετε έτσι; Τό κατέλλο μου; Είνε νέον; Πώς σας φαίνεται; Να μου ειπίητε ειλικρινώς.

Είνε υπό τό δέον κομψόν δια μίαν γυναίκα όπως σεις, πολύ νεανικόν δια την ήλικίαν σας και πολύ πολυτελές δια μίαν θαλαμηπόλον.

Και ποιός σας ειπε την ήλικίαν μου; έξεραφθή ή δεσποινίς. Είμαι λοιπόν κατά την γνώμην σας μιά γρηά χονδροειδής και γελοία γνιμνή;

Αυτό είνε ή αλήθεια.

Είσθε κακωαναθεθαμμένοι, άγροίκος και άνόητος, ειπε με περιφρόνησιν ή δεσποινίς Ροβινσόν άπομακρονθείσα.

Ό διάβολος να πάρη την Άλήθειαν! όκνητετό ό Μορρί. Και ή Ροβινσόν είνε θαλαμηπόλος της κυρίας Άλλά, την όποιαν ποτέ δέν θά ήθελα να πιεράνω.

Η Ροβινσόν εν τώ μεταξύ διηγείτο εις όποιον συνήτα ότι, ένφ μετέβαιναν εις τό κατάστημα Βλάγκ δια μίαν παραγγελίαν της κυρίας της, προσεβλήθη από τόν Μορρί.

Μά πως είνε δυνατόν αυτό; ήρώτησεν ή Λουίζα Βράουν, εις την επανειλήφθη ή διήγησις. Είνε τόσον σεμνός νέος.

Έγώ γνωρίζω πως με προσέβαλε. Φαίνεται θά ήτον μεθυμένος.

Αυτός τόσον τακτικός νέος;

Τότε είνε τρελλός!

Μά πως σας προσέβαλε;

Σας άφινω να έννοήσετε, ειπεν ή δεσποινίς Ροβινσόν άπομακροννομένη και φυσικά μη έχουσα διάθεσιν να επαναλάβη όσα της ειπαν.

Και ή Λουίζα έμεινε κατάκλητος πως ό Μορρίς είχε την άκαλοσησίαν να άπευθνή ηρωτικάς λέξεις εις την θαλαμηπόλον εκείνην.

Δέκα φορές τόλάχιστον διηγήθη τό πράγμα ή Ροβινσόν και έντός μιας ώρας όλη ή συνουσία είχε πεσοθη ότι δυστυχίμα θά συνέβη εις τόν Μορρί.

Ό εκ τών προϊσταμένων του κ. Βλάγκ άνήγγειλεν εις τόν Μορρί ενόχρια πράγματα. Είχεν άποφασισθή να τόν προσλάβουν συνεταιρόν εις τό κατάστημα εις τό τέλος του μηνός και ό άτυχής φιλαλήθης ηλόγησε την ήμέραν.

Μία κυρία εισήλθεν εις τό κατάστημα.

Είσθε βέβαιος ότι τα χρώματα αυτά δέν φεύγουν; ήρώτησεν ή κυρία παρατηρούσα ύφασμα.

Καθόλου, είμαι βέβαιος ότι φεύγουν. Έπηρε και μία άλλη κυρία και μάς παρεπονέθη δομύματα.

Μά γιατί γράφετε ότι τα χρώματα δέν φεύγουν και γελάτε τόν κόσμον;

Και έφυγε, άφίνουσα κατάκλητον τόν κ. Βλάγκ, ό όποιος άπήθυγε δομείας παρατηρήσεις εις τόν ύπάλληλόν του, διαμαρτυρούμενον ότι είνε τήν αλήθειαν.

Αυτή ή φανέλλα, ήρώτησεν άλλη, είνε όμοία με εκείνην που έχετε έξω εις την βιτρίναν;

Έντελώς όμοία, ειπεν ό Μορρί.

Και είνε όλόκληρος από μαλλί;

Όχι, έχει και βαμβάκι.

Και τότε διατί γράφετε ότι είνε όλόμαλος; Έστω όμως. Είνε εύθυνη και άν δέν στενεύη εις τό πλώσιμον είνε καλή.

Στενεύει.

Πώς τό γνωρίζετε;

Έπηρε και ή θεία μου άπ' αυταίς της φανέλλες και δέν είμπορεί τόρα να της φορέσθ.

Είσθε τίμος άνθρωπος, ειπεν ή κυρία αλλά και έσηκώθη να φύγη.

Νά σας δείξω άλλας, κυρία;

Όχι. Έρχομαι άργότερα.

Πάλιν την ιδίαν άνοσηίαν έκαμες, ειπεν ό κ. Βλάγκ. Μά τί έπαθε;

Είπα την αλήθειαν.

Την αλήθειαν!!!

Έν τώ μεταξύ εισήλθον άλλαι κυρία.

Είνε άλληθινά γαλλικά μεταξωτά αυτά;

Όχι, κυρία.

Κατά λάθος λοιπόν γράφετε ότι είνε γαλλικά;

Όχι κατά λάθος.

Μά τότε κλέπτετε τόν κόσμον.

Τό γνωρίζω, κυρία.

Και τό κάμνετε συχνά αυτό;

Σχεδόν εις όλα τα είδη.

Δέν θά πατήσω πλέον τό πόδι μου εις τό κατάστημα.

Έφυγε. Τόρα πλέον όλοι οι συνεταιροί του καταστήματος, οι όποιοι είχον άκόμη τόν διάλογον έξεραφθήσαν.

Έτρελλαθήκατε, κύριε!

— Έννοείτε να διώξετε όλους πελάτας μας και να τους λέγετε ότι είμεθα άπατεόνες και κλέπται.

— Μά αυτή είναι η αλήθεια!

— Έξω άδελφί! Νά μη πατήσης πλέον εδώ.

Και ο Μορρίς εξήλθε, παραλαβών όμως και έν δέμα μεταξωτών προσορισμένον να τά ίδη η κυρία Λίλλ, έλπίζον ότι θά ήδύναιτο διά μιάς καλής άγοράς να εξευμενίση τους προϊσταμένους του.

Διευθύνθη εις τής μνηστής του διά να τής έμπιστευθή τās λύπας και τās στενοχωρίας του. Η Λουίζα Βράουν μία πονηρά νεάνις, χαριτωμένη, είχε ρόδινον τό πρόσωπον και γαλανούς τους οφθαλμούς. Ο Μορρίς τήν έθεόρει πιστήν φίλην και τήν έμνηστεύθη, αυτός, ό όποιος έθεωρείτο εις από τους καλούς γαμβρούς τής τάξεός του. Τόν υπεδέχθη με καλίαν.

— Θά είσθε βεβαίως με τήν φίλην σας δεσποινίδα Ροβινσόν. Είσαι πονηρός. Τά έμαθα όλα. Καλλίτερα θά έκαμνες άντι να έλθης εδώ να πής να συμμυλωθής με τήν θαλαμηπόλον σου.

— Ηθέλε να διασκεδάση κάθε τής διαταγών η Λουίζα και να θορυβήση συγχρόνως τόν μνηστήρα τής. Έκείνος τής διηγήθη τί συνέβη και η νεάνις ηήγαροτήθη.

— Μά δέν ζέρεις δυστυχί, του είπε, πώς η αλήθεια είναι πικρά; Τώρα έκαμες έχθράν τήν δεσποινίδα Ροβινσόν και αυτή θά πείση τήν κυρίαν τής να μη φρονίση τίποτε από τό κατάστημά σας και ίσως ούτε από τής μητέρας μου.

Ο Μορρίς διηγήθη ότι χάριν τής αλήθειας είχαν εκδιωχθή από τους θείους του και από τό κατάστημά του.

— Βλέπεις; Αν μ' ερωτήση έμένα η θεία μου: Λουίζα τί θά κάμης όταν θά πεθάνω; νομίζεις ότι θά τής άπαντήσω: Θεία μου θά σε κληρονομήσω; Όχι θά ρωθώ εις τās άγκάλας τής, και θά τής ειπώ: Μη μιλείτε έτσι θεία μου, γιατί σπαράσσεται η καρδιά μου. Θά έχωνα, αν έγίνετο τέτοιο δυστύχημα τόσα δάκρυα που θά έχωνα τό φως μου. Η λήπη θά με έφερν εις τόν τάφον.

— Μά αυτά με κάμνουν ν' αγαπησώ. Είναι αναληγία και υποκρισία.

— Είναι φρόνησις και σέβας εις τους συγγενείς. Δέν λυπεί κανείς τόν κόσμον έτσι. Αν μ' αγαπούσες, κύριε, δέν θά έφέρωσ έτσι, ώστε να καταντήσωμεν πτωχοί ένα μήνα έπειτα από τόν γάμον μας. Και έπειτα, κύριε φιλαλήθη, πόσες φορές όρα γε είπες ψεύματα εις έμέ;

— Όμολογώ ότι έγυνε και αυτό αλλά του λοιπού δέν θά γίνη.

— Τι ψεύματα μου είπες;

— Νά! σέ είπα άγγελον, ένψ δέν είσαι. Σου είπα ότι είσαι η ζωή μου και η ψυχή μου, ένψ δέν είσαι ούτε τό έν ούτε τό άλλο.

— Και όταν μου είπες ότι θά πεθάνεις αν δέν με έπαιρνες, ψεύμα ήτο;

— Ναι.

— Αγαπής λοιπόν άλλην, κύριε Μορρίς, ξ; Δέν είναι καμμία άλλη τήν όποιαν θαυμάζεις και θά τήν έπροτιμάς ως σύζυγον;

— Λουίζα, είπε παραγμένος και όχαριών ο Μορρίς, αν μ' ερωτούσες χθές θά σου άπαντούσα: Όχι. Η αλήθεια όμως είναι ότι ανετάραχην με μίαν κόρην τελείαν, όφραϊαν χωρίς ματαιοδοξίαν, φρόνιμον, χωρίς σχολαστικότητα, πλουσίαν τώρα, χωρίς να υπερηφρανευθή δι' αυτό.

— Λοιπόν, κύριε, να πής να τής τά είπης εκείνης αυτά, άντι να κάθεσαι εδώ και να με υβρίζης. Ποτέ δέν είχα μεγάλην ιδέαν για σένα, αλλά τώρα σε περιφρονώ.

— Μά εκείνη είναι πλουσία. Δέν ετόλμησα ποτέ να σκεφθώ να τήν νυμφευθώ. Δέν άφισα τόν έαυτόν μου να τήν αγαπήση.

— Κύριε πάρε και τό δακτυλίδι σου και φύγε. Εγώ δέν θέλω να με πάρης κατά συγκατάβασιν. Σε περιφρονώ σου είπα. Φύγε.

Εκείνη η συνιάλεξις ήρκεσε διά να έννοήση ο Μορρίς όλην τήν καλίαν τής ψυχής τής Λουίζας και όλην τής τής υποκρισίας. Έφρυγε εύχριστόν τόν Θεόν διότι δέν ένόησε πολύ άργά τήν αλήθειαν. Η Λουίζα εξ άλλου έσκεπτετο: Τι να τόν κάμω διωγμένον από τόν θεϊον του και τό κατάστημά του; Νά τόν τρέφω; Θά είδοποιηθή εγκάϊφος ο Κάρολος Δαίβν, ό όποιος είναι καλλίτερος.

Ο Μορρίς διηγήθη εις τόν σταθμόν τών διά τό Στριθιαν λεωφορείων διά να φέρη τό δέμα του εις τήν δεσποινίδα Λίλλ. Ήτον αυτή κόρη γρηγορά διδασκάλου του Μορρίς και μετά τόν θάνατον του πατρός τής εξη δίδουσα μαθήματα εις οικίας. Έξαρνα τής άνηγγέλθη ότι εκληρονόμησε πλουσίον θεϊον τής, άποθανόντα εν Νέα Όρλεάνη και ήγόμασε έκαυλίαν εις Στριθιαν, ζωσα ήρεμος, δεχομένη τους παλαιούς τής φίλους και μη τυφλωθείσα από τό έν και ήμισυ εκατομμύριόν τής.

— Λοιπόν έτσι φέρονται οι παιδικοί φίλοι, Γεώργιο, είπεν εις τόν Μορρίς τρέξαι εις προϋπάντησίν του η δεσποινίς Λίλλ;

— Μά η διαφορά τής θέσεως μας;

— Μπά; Και έλησμονησα τί ήμουν νομίζεις; Εγώ δέν έπιζητώ σχέσεις με μεγάλους και αν έχωνται εδώ, τους δεχομαι μεν ευχαρίστως άλλ' άπαιτώ να σέβονται τους παλαιούς μου φίλους, όταν τους συναντήσω εις τό σπίτι μου. Εγώ δέν έχω ούτε γονείς, ούτε αδελφούς. Λοιπόν, Γεώργιο, να πάσσης να με ονομάζης δεσποινίδα Λίλλ και να με λέγης, όπως όταν είμεθα παιδιά, Έλένην. Έπειτα τώρα που θά πανδρευθής, αν και η σύζυγός σου, διά τήν όποιαν έτοιμάζω ένα όφραϊον δώρον, να είσθε οι αδελφοί μου.

Ο ύπερήτης άνηγγείλεν εκείνην τήν στιγμήν τήν μαρκησίαν Κέλβρουμ και τόν λόρδον του Βίλβρααμ, ό δε Μορρίς ήτοιμάσθη να φύγη. Η Έλένη όμως τόν ήμποδισε, παρστήν δε ούτος εις όλας τās περιπτώσεις τής μαρκησίας και ήκουσεν όλα τά κομπλιμέντα του λόρδου.

— Λοιπόν τί φρονείς δι' αυτού του είδους τās σχέσεις; ήρώτησεν η δεσποινίς Λίλλ, όταν έφραγαν οι έπισκέπται.

— Ότι όλαί αι φιλοφρονήσεις άπευθύνονται εις τό ενάμισυ εκατομμύριόν σας.

— Δέν με κολακεύεις. Φρονείς λοιπόν ότι τά άτομικά μου προτερήματα δέν είναι ικανά να έλκύσουν τήν συμπάθειαν του καλουύ κόσμου;

— Φρονώ ότι η μαρκησία σε περιτριτεύεται δι' εκείνον τόν σπάταλον δευτερον υϊόν τής, του όποιου θά πληρωθούν τά χρέη αν σε εκπλήξη τό οικοσημόν του και ό τίτλος τής καίρης και γίνη γάμος άναγκαίως, τόσον άναγκαίως ώστε να λησμονηθή ότι είσθε παιδαγωγός άλλοτε.

— Και δέν φρονείς ότι μου στέκει καλά ό τίτλος;

— Καθόλου. Μένει επάνω σας κάτι από τήν παλαιάν παιδαγωγόν.

— Δέν γνωρίζω τι να πρωτοθαυμάσω, κύριε Μορρίς, τήν ευγένειάν σας η τήν δραστήζότητά σας. Και νομίζεις ότι έδεδεάσθην εγώ;

— Μάλιστα.

— Πώς τό ζέρεις;

— Λοιτί η διαγωγή σας απέναντι του υιού τής μαρκησίας ήτηξε. . .

— Τι ήτηξε; Λέγε!

— Ατοπος!

— Μά τήν ζωήν μου, αυτό είναι πολύ! είπεν η δεσποινίς Λίλλ βηματίζουσα εν όρη.

— Ατοπος, είπες;

— Μάλιστα και λυπούμαι που δέν είμπορώ να άποσύρω τήν λέξιν, διότι αυτό είναι η αλήθεια. Βλέπω ότι σας προσέβαλον και δέν πρέπει πλέον να μένω εδώ.

— Όχι. Μείνε! επιθύρυσεν εκείνη. Είναι δυσάρεστοι οι λόγοι σου, άλλ' είναι αλήθεις. Θεέ μου! Τι είναι λοιπόν η αλήθεια διά να ταράσση έτσι τους ανθρώπους! Κάθησε, Γεώργιο, και να μου όμιλής ειλικρινώς πάντοτε. Θά διακόψω κάθε σχέση με αυτούς τους ανθρώπους. Λοιπόν, να, έλα κύτταζε τί ήγόρασα διά τήν μνηστήν σου του είπε δεικνύουσα εις αυτόν χρυσά κοσμήματα. Να τής τά προσφέρης εκ μέρους μου και να τής είπης ότι άντιπροσωπεύουν τήν αγαπήν παλαιάς φίλης του μνηστήρός τής.

Και έπρόφερε τās τελευταίως λέξεις με ήλιωμένην φωνήν. Ο Γεώργιος τήν ήτένισε με εκκληξιν και έμεινε σιωπηλός επ' όλίγον. Έπειτα διηγήθη πως ό άρραβόν του διελύθη και πως τόν άπεκλήρωσεν ό θεός του, πως τόν εξεδίωξαν από τό κατάστημά του.

— Γεώργιο, ήρώτησεν η Έλένη, είπες ότι η μνηστή σου όργισθη όταν τής εξωμολογήθηκε ότι ύπάρχει μία γυνή τήν όποιαν δέν επέτρεφες εις τόν έαυτόν σου ν' αγαπήση και τοι τής είσαι άφοσιωμένος. Λέγεις τήν αλήθειαν. Είπέ μου λοιπόν αλήθως: Ποία είναι η γυνή αυτή;

— Έλένη, δέν είναι δυνατόν να φαντασθώ ότι η γυνή αυτή, η όποια τσάτατα τόσον ύψηλά είναι δυνατόν να αισθανθώ δι' έμε άλλο αισθημα παρά φίλιαν.

— Τό όνομά τής. . . Είπέ μου τό όνομά τής.

— Έλένη Λίλλ!

— Και η αγαπή τής Έλένης Λίλλ είναι ικανή να άναπληρώση όλα όσα έχασες σήμερον;

— Είναι δυνατόν τουτο, Έλένη!

— Έσο λοιπόν ευτυχής διότι όλη μου η αγαπή σου άνήκει.

Και διηγήθη και εκείνη προς τόν Γεώργιον πως δέν έλησμονήσε ποτέ τήν παιδικήν των φίλιαν και πως, όταν έμαθε τους άρραβόνάς του με τήν Βράουν, άπεφάσισε να μην νυμφευθή πλέον και έπλήρωσε πέντε χιλιάδας λίρας εις τους προϊσταμένους του διά να τόν προσλάβουν συνεταιρον. Αρξίσθησαν να μη λέγουν παρά τήν αλήθειαν του λοιπού μεταξύτων.

— Ζήτω η Αλήθεια! έμυρομούριζεν ο Μορρίς όταν άνέβαιναν εις τό λεωφορείον διά να επανέλθη εις τό Λονδίον.

— Α! Νάτο τό καυμένο τό παιδί! Τι άλλόκοτον υφος έχει! Φαίνεται σαν να έτοιμάζεται να χορευση. Παιδί μου! Δέν αναγνωρίζεις τήν θεϊαν σου;

— Ήτον η γραία Μορρίς εξελθούσα εις αναζήτησιν του άνεψιού τής όταν έμαθεν ότι ούτος παρεφρόνησε.

— Είμαι ευτυχής, θεία μου!

— Τόν καυμένον! Του φαίνεται ότι είναι ευτυχής, είπεν η θεία προς ένα κλητήρα ό όποιος τόν υπέβλεπε άφ' ότου κατήλθε του λεωφορείου. Έμπρός.

Ο κλητήρ εκείνος τόν συνέλαβε και τόν όθησε προς μίαν άμείξαν μέσφ σμήνους άγριοπαίδων.

— Είσθε τρελλοί; ήρώτησεν ο Γεώργιος.

— Τό εκατάλαβα, κυρία, ότι είναι τρελλός: είπεν εις έπαίτης πλησιάζων. Προ όλίγον του εξήτησα μίαν πεντάραν και μου έδωσεν ένα τάλληρον.

Εις τόν δρόμον τόν έδεσαν και όταν έφθασαν εις τήν οικίαν του θεϊου του πληθους γνωστών ήτο συνθηροισμένον διά να παρασθί εις τήν ιατρικήν εξέτασιν.

— Παιδί μου, θά σου εξητούσα συγγνώμην διά τήν προϊνήν μου διαγωγήν, είπεν ο θεϊός Μορρίς, αν είμπορούσες να έννοήσης.

Εις τόν ιατρόν τής οικογενείας εξέθεσαν όλοι πως παρεφρόνησεν ο Γεώργιος. Η δεσποινίς Ροβινσόν ότι τής έπετέθη, ο κ. Βλάγκ ότι εξεδίωξε τόν κόσμον από τό κατάστημά του και ότι υβρισε και τόν ιδιον, η δεσποινίς Βράουν, κλαιούσα δήθεν, ότι τήν εκύτταξε βλοσυρως και τής είπεν ότι είναι κακή και άσχημη ως δαίμων. Και ο έπαίτης, ήλθε και αυτός να διηγήθη τό έπεισόδιον του τάλληρον.

Τόν έστειλαν να φέρη μίαν άμιασαν να μεταφέρουν τόν Γεώργιον εις μίαν κλινικήν, ένψ εκείνος είχε παύση να διαμαρτυρείται και εκάητο ήσυχος. Ο ιατρός εξήγει τήν άταραξίαν αυτήν ως καταπτώσιν τόν δυνάμεων προοιονίζομένην νεαν έξαρην.

Ο Κάρολος Δαίβν είσηλθε τότε με τήν Έλένην Λίλλ. Έπλησίασε τόν Γεώργιον και τόν έλυσε διαμαρτυρομένου του ιατρού.

— Είναι ήγιος όπως σεις και εγώ: είπεν ο Δαίβν. Είναι δέκα η ώρα και δέν επέρασεν είμη άκριβώς είκοσι τέσσαρες ώρα διά να κερδίσω τό στοίχημά μου.

Και διηγήθη τά του στοίχηματος.

Ο κ. Βλάγκ, η Λουίζα, η Ροβινσόν, ο έπαίτης, ό όποιος έσάρηξε και αυτός τρελλόν τόν Γεώργιον, χωρίς ούτος να του είπη ούτε καν μίαν αλήθειαν, έμειναν εκκληρητοι.

— Εις σε, φιλάτη Έλένη, η όποία δέν μ' έγχατέλειψες, όταν όλος ο κόσμος με έδιώξε, τι να ειπώ;

— Έδώ; Τίποτε. Να είπης εις τους φίλους σας, οι όποιοι σας εκήρυξαν παράφρονα διότι είπατε τήν αλήθειαν διά μίαν μόνον ήμέραν, ότι κάθε φροντίς διά τήν άσθενείαν σας είναι ιδιική μου πλέον.

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ,, Σ. ΛΑΣΚΑΡΙΔΟΥ: ΜΙΑ ΑΚΤΗ ΤΟΥ ΠΟΡΟΥ

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ,, Ν. ΘΕΩΝΑΙΟΥ: ΤΟ ΑΡΜΕΓΜΑ

ΤΑ ΜΑΓΕΜΕΝΑ ΣΟΥ ΦΙΛΙΑ

Είς όλα τα σαλόνια ἀντίζει τώρα ὁ παθητικὸς ἦχος τοῦ ὄρατος, ὅπου κατωτέρω δημοσιεύομεν. Είναι ἡλικιωμένη συνθεσὶς τοῦ σημαντοῦ φίλου κ. Κων. Παπαγεωργίου, τιμηματοῦχου τῆς Ἐθν. Τραπέζης, ἣν ἔχει ἐκδώσει εἰς καλλιτεχνικὸν τεύχος καὶ πωλεῖ το ἀρχαῖον καὶ πασίγνωστον κατάστημα τοῦ κ. Βελουδίου.

Andantino.

1

Κλαυδίουβελουδίου.

2

rall.

p

rit.

Andante

pp

rit.

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΑΠ' ΟΛΩ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Μετά την κατάργησιν τοῦ ἀθλίου ἀπολυταρχικοῦ καθεστώτος ἐν Τουρκίᾳ, ἐρχεται τὸ Συνταγματικὸν Πολίτευμα νὰ κυριαρχήσῃ καὶ ἰδοὺ τώρα ἡ Ὀθωμανικὴ Βουλὴ ἐτοιμαζομένη νὰ συγκροτηθῇ εἰς σῶμα νομοθετικόν. Τὴν ἐπακολουθήσαν τὴν κατὰ τὴν παλαιὰ οὐστήματα ἀναρχίαν διεδέχθη τὸ διὰ τὰς ἐκλογὰς παρασκευαστικὸν ἔργον καὶ τέλος ἐκλήθησαν οἱ ἐν τῇ γείτονι ἑπικρατείᾳ λαοὶ εἰς τὰς κάλας διὰ νὰ ὑποδείξωσι τοὺς μέλλοντας νὰ ἐκλέξωσι τοὺς ἐκλεκτοὺς τῶν ἐκλεκτορας.

Ἄνωχὸς δὲν ἐπεκράτησαν ἕως τέλους τοῦ μεταρρυθμιστικοῦ ἔργου τῶν ἡ ἀρχικῶν κρατήσεων οἵτινες μεταξὺ τῶν ἀναλαβόντων τὸ μέγα ἔγχεϊσμα, ἢ οἵτινες ἐκείνη ἡ ὁποία ἐθάμβωσε τὸν κόσμον κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ κινήματος. Οἱ ἰθύνοντες τὸ ἔγχεϊσμα ἔδειξαν βιασάθειαν, τὴν ὁποίαν, ὡς ἐκ τῶν ἐπιπέπων ἀποδεικνύεται, κατωρθώσαν νὰ κρύψωσιν ἐν ἀρχῇ ἐπιμελῶς, οἷτο δὲ περιήλθον εἰς πλήρη διάσπασιν πρὸς τοὺς μετ' ἐλλικρινείας καὶ ἀφοσιώσεως καὶ ἀπὸ ἄγνοθ συνταγματικοῦ καὶ ἰσοπολιτευτικοῦ καὶ φιλελευθέρου σκευότους ἐργασθέντας, ἐπὶ κερφαίης τῶν ὁποίων ἴστανται ὁ ἀνεγνῶς τοῦ Σουλτάνου Πρίγκιψ Σαμπαχεδδίν.

Καὶ ἐπεκράτησαν — περισσώτερον ἀνωχῶς — οἱ ἀνελικρινεῖς, οἱ ἐπὶ τὴν δορὰν τῶν ἔθνικοφρόνων κρυπτόμενοι Παλαιότεροισι, οἱ ὁποῖοι ἐν τῇ πολιτικῇ μεταβολῇ οὐδὲν ἄλλο ἐπεδίωξαν ἢ τὴν ἀνατροπὴν τῶν ἰσχυρότων προσώπων, ἵνα αὐτοὶ οἷτο καρπῶνται τὰς θεμιτὰς καὶ ἀθεμίτους ὠφελείας τῆς ἀρχῆς, ἀσκήσαντες καὶ ἀσκοῦντες τὴν ἐπικρατικὴν ἀπολυταρχίαν.

Ἄφοῦ δ' οἷτο ἐπικρατικῶς ἐργάσθησαν ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἀνελευθέρωσιν βίας, διαβάλλοντες τοὺς ἀντιθέτους τῶν περὶ τὰς ἀρχὰς καὶ ἰδέας πρὸς τοὺς ὁμοφύλους, ἐξηπάτησαν καὶ τὸ ὁμογενὲς στοιχεῖον καὶ ἐπέπλεσαν.

Τοιοῦτοτρόπος τὸ ἐξ ὀκτώ ἑκατομμυρίων περὶπου ψυχῶν, ἐγκατεστημένων ἐν τῇ ὁμοφῶν ἐπικρατείᾳ, ὁμογενὲς στοιχεῖον θὰ ἀντιπροσωπευθῇ ἐν τῇ πρώτῃ Ὀθωμανικῇ Βουλῇ ἐπὶ μόλις 25 βουλευτῶν.

Ἀπὸ τὴν ἴστορίαν ἄς σημειωθῇ ὅτι μόνον διὰ πίσεων καὶ αἰσχυρῶν καλοποθειῶν καὶ ἀποκοιμιῶν ἐπετεύχθη τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο τῶν πρώτων ἐν Τουρκίᾳ ἐκλογῶν, ἐπὶ τῶν δῆθεν προμάχων τῶν Ἐλευθεριῶν καὶ τῆς Ἰσοπολιτείας.

Ἄς ἐπιλοιομεν ὁμοῦς ὅτι τοῦ σωβρινομοῦ θὰ κατισχύσῃ ἡ ὀρθὴ ἀντίληψις καὶ ὅτι ἐν τῇ ἐλλικρινεῖ μετὰ τῶν ἡμετέρων συμπαράξει θὰ κατανοήσῃ οἱ ἰθύνοντες ὅτι ἐγκρατὴς ἡ διατήρησις τοῦ νέου πολιτεύματος. Ἄλλως πάσης νέος φάσος αὐτοὶ καὶ μόνον θὰ φέρουν τὴν εὐθύνην.

Ο ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ ΕΝ ΠΑΡΟΜΙΑΙΣ

Ἡ Πούλεια βασιλεύοντος καὶ ὁ καλὸς γεωργὸς ἀποσπείροντας. Πρωτοῦ ἢ Πλειᾶς δόση, δηλαδὴ, πρέπει ὁ γεωργὸς νὰ ἔχῃ τελειώσῃ τὴν σπορὰν.

Καὶ διὰ τὸν γεωργὸν παραγγέλλεται νὰ καταβῇ εἰς τὰ χειμαδιὰ μετὰ τὴν δόσιν τῆς Πλειᾶδος καὶ ὑπάρχουν σχετικαὶ δύο παροιμίαι:

"Ὅταν ἡ Πούλεια βασιλεύει, ὁ καλὸς ζευγολάτης ἀποσπείρει, καὶ οὔτε τοσπάνης σὰ βονά, οὔτε ζευγάς σὺοὺς κάμπους.

Ἡ ἄλλως: Ἡ Πούλεια βασιλεύουσα καὶ πίσω παραγγέλλουσα, μηδὲ τοσπάνης σὰ βονά, μηδὲ γεωργὸς σὸν κάμπου.

Ἡ Πλειᾶς δόσι τὸ τρίτον δεκάήμερον τοῦ Νοεμβρίου μετὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ συμπίπτουσαν μετὰ τὴν 11^{ην} τοῦ μηνῶς.

Ἄς ἡ Μηνᾶς ἐμῆνους, Πούλεια μὴ ζημερώσῃ.

Ἄς ἡμερῶν ὑποτίθεται ἐριστικῶς πλέον ἐπερχόμενος τὸν Νοέμβριον ἐξ οὗ ἡ παροιμία καθ' ἦν ὁ χειμὼν δῆθεν παραγγέλλεται:

"Ἄν δὲν ἔρθω τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ, τοῦ Ἁγίου Φιλίππου εἴμαι αὐτοῦ, καὶ νὰ μοῦ χαιρετῆς τοὺς παλαιοκαπιάδες.

Καὶ: Τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ ἐμῆνους ὁ πάππος ὁ χειμῶνας: Ἐρχομαι ἢ δὲν ἔρχομαι καὶ τ' ἂν Φιλίππου αὐτοῦ 'μαι.

Τὸν Νοέμβριον καὶ Δεκέμβριον φῦντες καταβολιάδες, δηλαδὴ παραφράδας ἀμπέλου.

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΕΝ Τῇ ΕΕΝῃ

Μετὰ ἄδελον καὶ εἰλικρινῇ χαρὰν ἡ «Εἰκονογραφημένη» ἀναγγέλλει τοὺς ἀρραβῶνας τοῦ ἀδελφικοῦ φίλου τῆς κ. Ἰω. Ψαχαροπούλου, τελεσθέντας ἐν Τεργεστῇ μετὰ τῆς Ἀσπασίνδος Margueritta Cambiagio, κόρης μίᾳ τῶν τὰ πρώτα φερουσῶν ἐκεῖ Ἰταλικῶν οἰκογενεῶν.

ΔΙΑ ΤΟΝ 4^{ον} ΤΟΜΟΝ ΜΑΣ

Μετὰ τὸ προσεχὲς τεύχος μας ὑπ' ἀριθ. 50 τοῦ Δεκεμβρίου ε. ε. ἔσπερ θὰ κυκλοφορήσῃ τὴν 1^{ην} Ἰανουαρίου, κατὰ τὴν τάξιν θὰ διανεμηθῇ καὶ ὁ πῖναξ τῶν περιεχομένων ἐν τῇ Γ' καὶ Δ' ἐκδοτικῇ ἐτεί. Συνεπῶς παρακαλοῦνται οἱ δένοντες εἰς σῶμα τὰ τεύχη τῆς «Εἰκονογραφημένης» νὰ ἀναμείνωσι τὴν ἐκδοσὴν τοῦ 50^{ου} τεύχους, ἵνα συμπαραλάβωσι καὶ τὸν ἀπαραίτητον πῖνακα τῶν περιεχομένων εἰς τὸ 3^{ον} καὶ 4^{ον} ἔτος.

ΤΡΑΙΑΝΟΣ Δ. ΝΑΛΗΣ

Ἐλλῆν βουλευτὴς τῆς Διοικήσεως Μοναστηρίου. Ἐξελέγη δι' 76 ψήφων ἐκλεκτόρων μετὰ τοῦ Μεχμέτ Βασίφ ἐπένδῃ λαβόντος ὄψασις 76 ψήφους, τοῦ Πάντσια Ἀδρεφ, Βουλγάρου, λαβόντος 120 ψήφους καὶ τοῦ Γιαννάκη Δημητριάδου λαβόντος 74 ψήφους.

Ἄς μὴ ἐκληφθῇ ἕως οὗ ἐπειδὴ ὁ Βουλγάρος Ἀδρεφ ἔλαβε 120 ψήφους ἐκλεκτόρων, πλεονάζουν οἱ Βούλγαροι ἐν τῇ σαναζακίῳ Μοναστηρίου.

Ἰσοῦ τί συνέβη. Τούρκου, Ἐλλήνης καὶ Σέρβου τῶν ὑποδιοικήσεων Ἀχρίδος, Παρλεπᾶ καὶ Καρτσιόδου ἐψήφισαν ἐν συνδυασμῷ τοὺς ἀνωτέρω ἐπιτυγόντας, ἐπὶ οἱ Βούλγαροι, ὑπόλοιποι προσαναγκάσαντες καὶ τὴν φορὰν ταύτην, ἐψήφισαν μόνον τοὺς ἱσικούς τῶν. Καὶ τοιοῦτοτρόπος οἱ μὲν ἄλλοι ἱσικοὶ τῶν Βουλγαρικῶν μόνον ψήφους λαβόντες ἀπέτυχον, ἐπὶ ὁ Βουλγάρος Πάντσια Ἀδρεφ ἔλαβε καὶ τὰς βουλγαρικὰς ψήφους καὶ τὰς τῶν Ἑλλήνων, Τούρκων καὶ Σέρβων.

ΤΡΑΙΑΝΟΣ Δ. ΝΑΛΗΣ, ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ

ΜΟΥΣΙΚΑ ΔΑΙΜΟΝΙΑ

Αἱ Εὐρωπαϊκαὶ ἡμερημερίδες πολὺν λόγον κάμουν διὰ τὸν ἠλίμιον τοῦ διασήμε βιολονταελλίστα Pablo Casals. Ὁ θαμνόνος οὗτος μουσικὸς ἐρμηγεύει κατὰ προτίμησιν τοὺς Bach, Beethoven καὶ Emmanuel Moor. Ὁ τελευταῖος οὗτος, Ὀγγρος τὴν ἐθνικότητα καὶ ζῶν ἐν Λωζάννῃ τῆς Ἑλβετίας, εἶνε ὁ μόνος ἴσως ἐκ τῶν συγχρόνων μεγάλων συνθετῶν, ἔστις πλησιάζει εἰς τὸ μεγαλοῦν τὸ θαμνόνιον τοῦ Bach καὶ τοῦ Beethoven.

Ὁ ἴσπανος P. Casals, προτιθέμενος νὰ νυμφεσθῇ τὴν περὶφηρον τσελλίσταν Dugia, ἤρθετα ἡμέραν τινὰ εἰς κύκλον συνθετῶν τίς θὰ ἠθέλωτο νὰ γράψῃ κατὰ διὰ δύο τσέλλα, διότι οὐδὲν παρόμοιον ἔργον ὑπῆρχεν ἐν τῇ φιλολογίᾳ τοῦ τσέλλου.

Μετ' ὀλίγον ὁ E. Moor παρουσιάσῃ τὸ «Double Concert» αὐτοῦ, ἔσπερ μετὰ τῆς συζύγου τοῦ ὁ P. Casals ἡρμηγεύσαν ἐξόχως. Οἱ δύο οὗτοι μεγάλοι ἄνδρες συνεργάζονται τώρα καὶ τρέφουν ἀπερὸν θαυμασμὸν πρὸς ἀλλήλους.

Ἀυστυχῶς ἐδοῦ πολὺ ὀλίγον εἶνε γνωστοὶ καὶ αἱ ὀλίγα αὐτὰ γραμμικὰ δὲν χρησιμίσουν εἰμὴ νὰ τοὺς καταστήσουν ἐξ ὀνόματος μόνον τοιούτους.

Ἐλπίζομεν ἐν τούτοις, ἂν ἔχῃ ἀπὸ τὸν ἴδιον Casals, ἀλλ' ἀπὸ τοὺς παρ' ἡμῖν καθηγητὰς τῶν Ψευδῶν νὰ ἀκούσωμεν τὸν χειμῶνα τοῦτον ἐρμηγεύσαν τὴν μουσικὴν τοῦ διασήμε E. Moor, τοῦ ὁποίου τὰ ἔργα, οὐχὶ ὀλίγα, θαυμαστότατα δὲ διὰ musique de chambre, δι' ὄρχήστραν, sonates διὰ βιολὶ καὶ πιάνου, πιάνο σόλο, κλπ.

Ἄπ' αὐτὰ ἠξιώθησαν Ἑλλήνες τινες νὰ ἀκούσωσιν τινὰ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ καὶ μετ' ἐνθουσιασμοῦ μᾶς ἠμίλησαν. Μᾶς ἔδωσαν οὗτοι καὶ τὴν καλὴν

Ο ΣΥΝΘΕΤΗΣ Ε. ΜΟΡ ΕΝ ΚΥΚΛῶ ΦΙΛΩΝ ΤΟΥ

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΚΑΙ Η ΚΥΡΙΑ Δ. ΤΟΥΡΑΙΤΑΚΗ

είδησαν ότι η αγάπη του μεγάλου αυτού ανθρώπου προς την κλασικήν Ἑλλάδα θά τὸν οδήγησεν ἔπειτα ἐπισημασθῆναι πιθανότατα τὴν χώραν ἡμῶν κατὰ τὴν ἀνοίξιν. Τὸ ὄνειρόν του εἶπε νὰ γράψῃ μελόδραμα ἐπὶ θέματος ἑλληνικοῦ, ἀρχαίου ἢ νέου.

Κατὰ τὸν τελευταῖον Αὐγουστον ἐπανεληλυμμένος παρεστάθη μετὰ περισσοῦς ἐπιτυχίας ἐν Cassel τῆς Γερμανίας τὸ τελευταῖον αὐτοῦ μελόδραμα «Hochzeitsglocken». Ὁ Αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος ἦτο πιστὸς ἀκροατής.

Ὁ Ε. Moor εἶπε δ' ἐν τῇ ἐπισθεν εἰκόνι δεξιὰ καθήμενος.

ΕΙΣ ΕΛΛΗΝ ΜΑΘΟΥΣΑΛΑΣ

Ἀπεβίωσαν εἰς Ἀλάσκα τὰ τοῦ Τσοσμέ εἰς Ἑλλην Μαθουσαλάς ἐν ἡλικίᾳ 125 ἐτῶν, ὁ γέρων Μιχαὴλ Τουρλιτάκης, πατὴρ τοῦ ἐν Σταυρουπόλει ἐγκατεστημένου διακεκριμένου ὁμογενοῦς κ. Δ. Τουρλιτάκη. Ὁ μακρόβιος γέρων κατήγετο ἐκ Τσοσμέ, ὑπῆρξε δὲ γενναῖος ναυτικός, ἀγωνισθεὶς κατὰ τὸν Ἰαρόν Ἀγῶνα παρὰ τὸ πλεῖρόν τοῦ ἀειμνήστου Κανάρη, τοῦ ὁποίου ἦτο ἀγαπητὸς συμπολεμιστής. Ἐζῆσε μετὰ ταῦτα ὁ ἀγαθὸς γέρων, ἤραμον βίον, μὴ ἐπιζητήσας δόφνας διὰ τοὺς πατριωτικὰς του μόχθους καὶ ἀπέκτησε δέκα ἀνέκτα τέκνα.

Καὶ μετ' ἐπαρήσαν τὴν συνείδησιν, μακρὰν τῆς τύχης τοῦ κόσμου, ἀγαπῶν τὸ πατριὸν ἔδαφος, παρέδωκεν ἐν Τσοσμέ τὴν ψυχὴν εἰς τὸν Κύριον, ψυχὴν ἀτρομήτου πολεμιστοῦ καὶ ἀγαθοῦ πατρὸς ἐκθρόβησαντος τὰ τέκνα του εἰς πατριωτικὰ αἰσθήματα. Ἐξ αὐτῶν δ' κ. Δ. Τουρλιτάκης, ἐγκατασταθεὶς ἀπὸ εἰκοσαετίας ἐν Ρωσίᾳ ἐπεβόη εἰς τὸ ἐμπορικὸν στάδιον, ἐμπορευόμενος σιτηρὰ, ξυλείαν καὶ ἄλλα εἶδη, ἰδρύσας ἀξιόλογον καὶ μετὰ πολλὰ ὑποκαταστήματα οἶκον. Ὅσοι Ἑλληνες ἐταξέδευσαν εἰς Ρωσίαν μετ' εὐφροσύνης ἀναπολοῦν τῆς ἐλληνικωτάτης ὑποδοχῆς, ἣς ἔτυχον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κ. Τουρλιτάκη, τὸσον ἐκ μέρους του δσον καὶ ἐκ μέρους τῆς συζύγου του κ. Εἰρήνης ἐκ Τσοσμέ καὶ αὐτῆς καταγομένης, τῆς ἐγκρίτου οἰκογενεῖας Τσαλεπιδάκη.

Καὶ διὰ νὰ συμπληρωθῇ ἡ πικροθήκη τῆς ἀγνῆς ἑλληνικῆς οἰκογενεῖας δημοσιεύομεν καὶ τὴν εἰκόνα τῆς μικρᾶς θυγατρὸς τοῦ καλοῦ ὁμογενοῦς μας, Ἀρτέμιδος, μᾶς χαριτωμένης ἑλληνοπούλας.

Ἡ «Εἰκονογραφημένη» παρακολουθεῖ μετ' ἰδιαιτέρας στοργῆς τὰς ἐν τῇ ἐξωτερικῇ ὑψηλὰ κρατούσας τὴν σημαίαν τοῦ ἔθνισμοῦ ὁμογενεῖς οἰκογενεῖας γεραίρει τὴν μνήμην τοῦ ἀγωνιστοῦ γέροντος καὶ τιμᾶ μίαν οἰκογενεῖαν εἰς τὴν ὁποίαν διατηροῦνται αἱ ἑλληνικαὶ παραδόσεις ἀκίβδηλοι.

Ζητήσατε ἀπὸ τὸ Βιβλιοπωλεῖον «Ἑστίας» τὸ Ἐγκυκλοπαιδικὸν Ἡμερολόγιον Ἰω. Α. Βρετοῦ, τοῦ ἔτους 1909. Ὁ ἔνατος αὐτοῦ τόμος του εἶναι ἔκδοσις ἀνταξία τῆς «Εἰκονογραφημένης». Θαῦμα ἰδέσθαι ἀληθῶς.

ΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΑΣ

Τὴν παραμονὴν μᾶς μάχης εἰς ἀξιωματικὸς, φοβούμενος διὰ τὴν ζωὴν του, ἐζήτησεν ἄδειαν ἀπὸ τὸν στρατάρχην Τοσρά διὰ νὰ μεταβῇ καὶ ἀσπασθῇ τὴν χεῖρα τῶν γονέων του.

— Πήγαινε, τοῦ λέγει στρατηγός. Τιμὰ τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου ἵνα μακροχρόνιος εἶσθ ἐπὶ τῆς γῆς.

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Μετ' ἀληθῆ τρικυμῶν διεγερθεῖσαν μετὰξὺ δύο μηνῶν, ἦτοι κατὰ τὸ μεταξὺ τοῦ προγγουμένου φύλλου τῆς «Εἰκονογραφημένης» καὶ τοῦ ἀνα χεῖρας διαρρεῦσαν διάστημα ἢ «Ἐταιρία τῶν Ἑλλήνων Θεατρικῶν Συγγραφέων» ἦς τὴν ἐπ' αἰσίσις οἰωνοῖς σύστασιν ἀνηγγεῖλαμεν εἰς τὸ τεῦχος τοῦ Ὀκτωβρίου, ἀνέκτισσε τὴν οὐριδορομίαν τῆς.

Εἶναι μακρὰ ἢ περιπετειώδης τρικυμία τῆς, ὀφειλομένη εἰς ἀδεξίους χειρισμοὺς τοῦ οἰακιστοῦ τῆς. Εὐτυχῶς δ' ὁ σάλος παρήλθε καὶ ἡ ἔταιρία ἀναρριπτομένη εἰς τὸν δρόμον τῆς τὸν ὁμαλόν, θά ἐπιδικῶν τὴν καθιέρωσιν τῆς Κυκλικῆς Περιόδου τῶν Ἑαρινῶν Παραστάσεων.

Ἡ κυκλικὴ αὕτη περίοδος θά εἶναι εἶδος προκριματικῶν ἀγῶνων τῆς θεατρικῆς δημιουργίας κατὰ τὴν ὁποίαν θά μᾶς παρουσιάσῃ ἡ Ἐταιρία τοὺς πρωταθλητὰς τῆς Ἑλληνικῆς Δραματοῦργίας, οἵτινες θά γίνωνται δεκτοὶ διὰ τὴν θερινὴν περίοδον.

Διὰ τὴν ἐφετεινὴν ἑαρινὴν περίοδον θά μᾶς σερβίρῃ ἔργα δώδεκα ἐκ τῶν συγγραφέων τῆς, τῶν ἀποτελεσάντων ἀκριθῶς τὸ περιήγημον Δωδεκαῶσον, ὡς αὐτονομάσθησαν οὗτοι.

Δύναται τις μάλιστα νὰ εἴπῃ ὅτι ἤρχισεν ἡ προπόνησις τῶν ἐν λόγῳ συγγραφέων οἵτινες θά ἀποδυθῶν εἰς τοὺς προκριματικὸς ἀγῶνας καὶ πρῶτος ἔδεικε, προλαίφθεις καταλλήλως, ὁ συμπαθὴς φίλος Ἀθηναῖος, ὁ συγγραφεὺς ἄλλου ἐξ ἴσου ὁραίου ἔργου, εἰς τὸν ἐν τῷ θεάτρῳ «Πανελληνιον» ἄριστα συγκακροτημένον θίασον, τρίπρακτον Ἀθηναϊκὴν Ἐπιθεώρησιν μετ' ὀνόματι «Πανόραμα».

Ἦτο ὁμοῦ πολὺ ἀτυχῆς ὁ συγγραφεὺς. Ὡς ἄφρονητον ἔκαμνε τοὺς θεατὰς νὰ τρέμουν. Ἐκαμνε ὅτι ἤμποροῦσε ὁ συγγραφεὺς διὰ νὰ μὴ κρυῶνουν οἱ θεαταί. Ἐδεικε ἀκένιστον τὸ ἔργον του ἐντελῶς, βιαστικὰ βιαστικὰ, χωρὶς τύπους, — τοὺς ἀπαραιτήτους δὲ διὰ μίαν ἐπιθεώρησιν τύπους — καὶ ὁμοῦ ἐτουρτούριζαν οἱ καήμενοι οἱ θεαταί, τὸσον ὥστε κἀποιος πολὺ δυσμενῶς διακείμενος πρὸς αὐτὸν νὰ εἴπῃ *ἤδηθεν καλαμπορίζων* εἶπε τὸ «Πανόραμα» εἶνε καταλλήλοτατον διὰ τὸ καλοκαίρι ὡς... *ψυχαγωγικώτατον*.

Ἄλλ' ἡ ἑλλειψις τύπων ἐπὶ τέλος ἤμπορεῖ νὰ μὴ χαρακτηρισθῇ καὶ ὡς ἐλάττωμα. Ἄλλως τε καὶ αὐτὸ συγκαλύπτεται ἀπὸ τὸ πλεονέκτημα, τὸ μέγα—δὲ ἔν θεατρικόν ἔργον—ὅτι ἔχει χαριτωμένα τραγουδάκια ἐρασισημένα ἀπὸ τῆς ὠραιότερας ὀπερῆτης, ὅπως συγκαλύπτεται καὶ ἡ λησισμένη τοῦ συγγραφέως διὰ τὴν ἐνθὺ παρουσιάζει εἰς τὴν ἀρχὴν τὸν μοναδικὸν τύπον του, ἕνα ἐπαρχιώτην βλάκα, εἰς τὸ τέλος τὸν ἀναγκάζει νὰ γίνῃ ἐξυπνότατος. Τὸ αὐτὸ περίπου εἶχε πάθει καὶ εἰς τὸ ἄλλο ἐξ ἴσου ὁραῖον ἔργον του, ὁ καλὸς μου φίλος. Παρουσίασε κατ' ἀρχὰς τὸν Ἀνθρώπον του βλάκα, ἐπιζητοῦντα τὴν Δόξαν τῆς Ἡμέρας εἰς ἡλίθια τεχνάσματα καὶ εἰς τὸ τέλος τὸν ἐπέδειξε ἦρωα ἀληθινόν, πανέξυπνον καὶ τετραπέρατον φέροσας.

Εὐτυχῶς τὸ ἔργον ἐπιδέχεται διορθώσεις. Ἄλλως τε οἱ θίασοι ἔχουν ἀναδειχθῆι πολὺτοιμοι συναργάται. Διότι θά ἦτο πολὺ ἀπελπιστικὸν νὰ ἀποτύχῃ ἐν ἀπὸ τὰ δώδεκα θεατρικὰ ὀνόματα τῆς Ἐταιρίας τῶν Ἑλλήνων Θεατρικῶν Συγγραφέων, τὰ ἐπιδεδιηγμένα πλέον, τὰ ὁποῖα θά μᾶς παρουσιάσῃ αὕτη κατὰ τὴν προσεχῆ Κυκλικὴν Ἑαρινὴν Περιόδον.

ΥΠΕΡΙΘΝ

ΤΟ «ΦΩΣ»

Ἀγγέλλεται ἐξ Ὀθρησσῶ ἡ ἔκδοσις ἑλληνικῆς ἐφημερίδος ὑπὸ τὸν τίτλον τὸ «Φῶς», ὑπὸ συνθήκας ἐξασφαλιζούσας καὶ τὴν μακροβιότητα τοῦ φύλλου καὶ τὴν ἠθικὴν του ἐπιτυχίαν. Ἀποδεικνύει πλήρη συνείδησιν τῆς ἀποστολῆς τῆς ἐν τῇ ἐξωτερικῇ ἑλληνικῆς ἐφημερίδος τὸ πρόγραμμα τοῦ νέου φύλλου, πρόγραμμα ἀντιπροσωπίας τῆς γνώμης τῶν ἐν Ρωσίᾳ βιούντων Ἑλλήνων καὶ συνδέσμου των πρὸς τοὺς ἀπανάταχῳ δμοσθεῖς. Τὰ πρόσωπα ἄλλως τε τὰ ὁποῖα ἀνέλασον τὴν ἔκδοσιν, ὁ κ. Μιχ. Κυριαζῆς ὡς Διευθυντῆς — Διαχειριστῆς, ὁ κ. Θ. Μοσχόπουλος ὡς Διευθυντῆς — Ἀρχισυντάκτης καὶ Ἄλ. Νίκος Δικηγόρος ὡς Ὑπευθύνος Συντάκτης ἐγγυῶνται διὰ τὴν πρόδοον τοῦ νέου φύλλου ἦν εὐχόμεθα δλοφύχως.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΛΑΘΗ

Ὁ «Τύπος», διηγείται ὁ G. de Flotte εἰς τὰς «Παρισινὰς Ἐπιθεωρήσεις», περιγράφων τὴν ὑπόδοχὴν Ἀκαδημαϊκοῦ ἔθεσε τὴν περιγραφὴν ὑπὸ τὸν γενικὸν τίτλον «Ἐγκλήματα».

Ὁ αὐτὸς μᾶς δίδει τὴν ἐξῆς περιγραφὴν ἀπὸ τὸν «Moniteur», προκειμένου περὶ παραστάσεως δοθείσης εἰς τὴν Ὀπεραν πρὸς τιμὴν τῶν Βασιλέων τῆς Ἰσπανίας. «Αἱ Α.Α.Μ.Μ. ἐφθασαν εἰς τὰς 9 παρὰ ὀλίγα λεπτά.

Ἐτὴν ἰδίαν στιγμὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν αἱ Μεγαλειότητές των κατήρχοντο τῆς ἀμάξης των τὸ Διπλωματικὸν Σῶμα ἐν στολῇ ἀνέβαιναν ἐπισθεν αὐτῶν, τὴν κλίμακα τοῦ θεάτρου». Αἱ Μεγαλειότητές των κατέβησαν ἀπὸ τὸ ἀμάξι των εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κλίμακος Ὀπερας βέβαια ὥστε τὴν αὐτὴν στιγμὴν νὰ ἀναβαίνουν ἐπισθεν αὐτῶν οἱ διπλωμάται.

Εἰς τὸν δρόμον: — Πῶς σοῦ ἐφάνηκε τὸ Πανόραμα τοῦ Ἀθηναίου; — Παρόραμα.

ARTEMIS Δ. ΤΟΥΡΑΙΤΑΚΗ